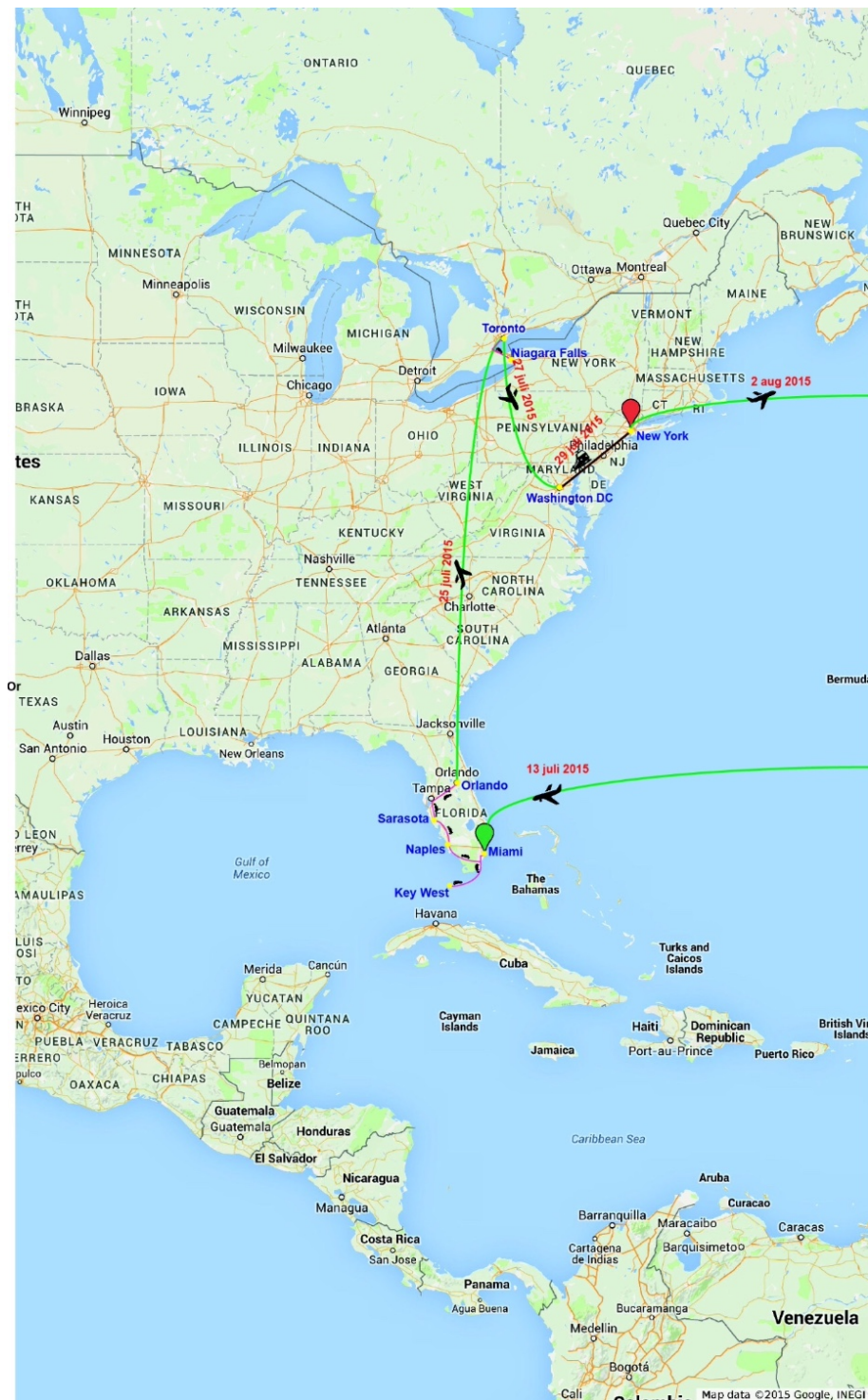

Testing wan toe!

Nee, we zijn nog niet vertrokken. Nog zes nachtjes slapen (naja, vijf en een halve nacht, de wekker gaat vroeg af aanstaande maandag). Dit is een test om te controleren of het goed gaat met het verzenden van de updates naar alle e-mailadressen tegelijk. Ik stuur de mail naar het adres HRT-in-da-USA@bozz.nu (spreek uit: haa er tee in da joe es ee :) en dan wordt deze automatisch doorgestuurd naar jouw e-mailadres. Heb je deze mail ontvangen, dan is het goed gegaan en hoef je niets te doen. Heb je deze mail niet ontvangen, dan merk jij niet eens dat er iets mis is gegaan en hoef jij nog steeds niets te doen :). Ik wel, ik krijg namelijk een foutmelding. Omdat ik dan vast jouw mailadres niet goed heb ingevoerd. Dat kan ik nog even snel corrigeren voordat we echt vertrekken. Dus tot over een paar dagen!

PS Wil je tijdens onze reis reageren op de updates? Dan kun je gewoon de mail beantwoorden.

Dag min 3 - Pre-vakantiestress

Het grote inpakken is begonnen.

Is it just me, of mag ik me verschuilen achter het feit dat ik een vrouw ben? Als het namelijk aan mij ligt, neem ik het liefst de inhoud van mijn hele kledingkast en de helft van onze inventaris mee op reis.

Misschien zou je het niet over mij zeggen, maar ik ben er zo eentje die zich kleedt naar hoe ze zich voelt.

En aangezien stemmingswisselingen bij mij aangeboren zijn, wil ik mijn hele garderobe mee (en liefst ook alle schoenen) zodat ik ter plaatse kan kiezen wat bij mijn stemming past. Eenmaal weer thuis,

merk ik vaak dat ik de helft (misschien is het wel meer, maar dat kan ik toch niet zomaar toegeven?) van alle kleding en schoenen niet eens gedragen heb!

En dan moet je ook nog rekening houden met het weer. Dat wordt deze keer gelukkig eenvoudig: warm tot heel en in Florida ook nog eens klam met af en toe een bui (of tornado, ach). Daarnaast ben ik (vakantie)lui en wil ik op vakantie niet steeds naar de winkel moeten omdat we iets niet bij ons hebben. Zonde van mijn tijd. Toch vergeet ik vaak dezelfde dingen in te pakken. Op zolder liggen nog drie föhns die mij hieraan herinneren.

Ik weet nog dat we jaren geleden in Frankrijk (toen er nog niet bijna overal WiFi was) op zoek waren naar satéprikkers. Waarom? Daarom! Weet ik veel hoe je dat noemt in het Frans? En weet ik veel in welk gangpad die liggen? Maar vinden zal ik ze! Pfff, vermoeiend? Ja! Het is maar goed dat er restricties zijn voor bagage en dat extra bagage meenemen zonde van het geld (dat argument werkt wel goed bij mij) en veel gesleep is.

Renate

PS: in de bijlage de route die we vanaf maandag gaan afleggen.

Dag 1 - Bestemming: Miami, Florida

Alles ingepakt? Deuren op slot, vuilnis weg? Ja, we kunnen gaan! Het is inmiddels 5.15u en buiten regent het dat het giet. Dit weekend onszelf goed voorbereid op reizen met een puber. Advies: "Reserveer voor je kind(eren) een stoel 10 rijen bij je vandaan, ze luisteren toch beter naar vreemden en ze worden zelfstandiger. Enne, 'Niet zeggen dat wij jullie ouders zijn hoor!'" Nou, wij waren voor de heenvlucht te laat, stoelen waren al gereserveerd. En of we dat werkelijk nog gaan doen voor de volgende vluchten, ik betwijfel het. Maar eenmaal in het vliegtuig maakten we aan den lijve mee dat een andere moeder het wel probeerde. Zij helemaal voorin het vliegtuig, bebrild zoontje met donkere krullen van een jaar of acht werd door de stewardess begeleid naar helemaal achterin. En 10 minuten later was de stewardess alweer op zoek naar de kleine man. Ze hadden voor hem een stoel naast zijn moeder geregeld. Ai, plan mislukt!

Wat moet je tegenwoordig allemaal doen om het Amerikaanse territorium als toerist te mogen betreden? Allereerst vooraf een ESTA (visum) aanvragen. Dan wil de vliegmaatschappij (in dit geval AirBerlin) dat je ook nog een formulier voor APIS (Automated Passenger Information System, geloof ik) invult en meebrengt... om er daarna niet meer naar te vragen. In het vliegtuig zelf krijg je nog een formulier waarop je moet vermelden wat je allemaal meebrengt aan producten en enge ziektes (ebola, gekke koeienziekte, vogelgriep, noem maar op). En of je even wilt invullen hoeveel geld je bij je hebt (kunnen ze dat vast op papier aan de inkomsten van het land toevoegen). En ook de waarde van alle zut die je meesleept op vakantie (en dat is nog best veel als je dat allemaal bij elkaar optelt). Eenmaal geland op het vliegveld van Miami ga je na een flinke wandeling eerst in de rij voor de geautomatiseerde paspoortcontrole. Heel veel automaten naast elkaar. Dit ziet er efficiënt uit! Maar als je eenmaal aan de beurt bent, moet je 4 vingerafdrukken en een pasfoto laten maken (tegen de tijd

dat je gelezen hebt op het scherm dat je geen hoed of zonnebril mag dragen voor de foto, word je heel sullig op de foto gezet) en je paspoort laten scannen. En als beloning krijg je een formuliertje met die sullige foto van je. Daarna door naar de paspoortcontrole door een echt persoon. En weet je wat? We doen het hele riedeltje gewoon weer opnieuw, maar nu niet vier, gewoon alle vingers, hoppa! En weer een paspoortscan en nog eens op de foto. Nu is de beloning een stempel op het formuliertje en in je paspoort. Daarna koffers ophalen en ja hoor, opnieuw in de rij. Ondertussen loopt een dreigende en bloeddorstige beagle ("Hey, dat is onze Pumba") langs op zoek naar drugs. Tja, als je een beagle in huis hebt, maakt deze viervoetige douanier niet echt indruk op je. Weer langs een tweebeenige douanier die je vragen stelt waarom je in de VS bent, hoeveel geld je bij je hebt en wat je beroep is. Toen Harold zei dat ie militair is, was de kat snel in het bakkie en konden we na 2 uur na de landing eindelijk het vliegveld verlaten.

Inmiddels is het 21.00u en begint de jetlag te werken (we zijn nu al 23 uur wakker) en wordt de wereld een beetje wiebelig (of ben ik het zelf?). Dus hup, bed in, morgen weer een dag.

Dag 2 - Welcome to America!

Harold en ik zijn al een uurtje wakker, het is hier nu 05.00u (11.00u Nederlandse tijd). Gisteravond om 21.00u hielden we de oogjes niet meer open in ons heerlijk gekoelde appartement. Een wat onwennige eerste nacht aan de andere kant van de oceaan, maar al met al goed geslapen en klaar voor onze eerste echte dag in de VS.

Als je precies wilt weten waar we zitten, we hebben tot 16 juli een appartement in Downtown Miami,

redelijk in de buurt van Miami Beach (Habitat Residence), van alle gemakken voorzien.

De (huur)auto in Miami

Na aankomst eerst door de douane en dan de huurauto ophalen. We hadden ons al via het grote web laten informeren dat je je ter plaatse niet een upgrade moet laten aansmeren. Op het formulier op de balie stond een 'Toyota RAV4 of soortgelijk' (vooraf zorgvuldig uitgekozen) gereserveerd met de kenmerken: ruimte voor 5 personen en 2 koffers (euh, bij het reserveren was 'ie toch echt groter; wij hebben 3 grote en 2 kleine koffers bij ons!). De medewerker drong nog aan op een grotere auto. Nee, nu voet bij stuk houden, onze medelanders weten waar ze het over hebben en alles wat op internet staat, is waar. Toch?

En over groot, groter grootst gesproken... Auto huren doe je in een aparte 'terminal' waar je met de Miami Mover (gratis treintje, dat vindt ons Hollanders fijn) naar toe moet. Daar zitten tig verhuurbedrijven bij elkaar. Ons verhuurbedrijf (Alamo) heeft maar liefst 14 desks (allemaal bemand) voor het afhandelen van de huur.

Papieren klaar, met de lift naar beneden, staat een medewerker ons op te wachten met de mededeling: "In rij 6 staan auto's in jullie categorie. Zoek er maar eentje uit, de sleutel zit er in." Alsof je de loterij hebt gewonnen (naja, een beetje dan). En in rij 6 staan maar liefst 40 auto's om uit te kiezen! Ford, Dodge (met zo'n grote achterbak) en andere Amerikaanse merken. Het is een zwarte Jeep Cherokee geworden. Ruim genoeg? Al onze koffers kunnen rechtop staand en naast elkaar in de achterbak en dan heb je nog ruimte over :). Conclusie: alles wat op internet staat, is echt waar!

Gelukkig vallen we in onze huurauto helemaal niet op in Miami. De eerste paar uur hier val je als nuchtere Nederlander van de ene verbazing in de andere. Timon zat als een opgewonden kleuter in onze huurauto en riep om de paar seconden: "Pap, moet je die auto zien! En die daar! En die!" We kwamen vanaf de eerste stap buiten het vliegveld een heel arsenaal aan auto's tegen: Ferrari, Corvette, Hummer, Porsche, Lamborghini, Rolls Royce, noem maar op. Timons vakantie is nu al perfect (om maar in zijn absolute pubertermen te spreken).

PS: De pre-vakantiestress viel uiteindelijk wel mee, ik had genoeg ruimte. De kleding van Harold en Timon paste in 1 koffer. Wel een grote hoor! :)

Dag 2 - Miami en omgeving

Na een aantal pennenvruchten van Renate is het vandaag de beurt aan mij (Harold) om wat over onze belevenissen te vertellen.

Op onze eerste volledige dag in Miami was het natuurlijk de vraag wat we moesten gaan doen/zien. Al snel waren we er uit dat het een soort verkenning moest gaan worden van de mooie plekjes van South Beach (daar waar de 'worstenknopers' en modellen rollebollend over het strand gaan) en vervolgens door naar Fort Lauderdale (ook wel het Venetië van Amerika genoemd). En ja, wie kun je beter gebruiken voor een verkenning dan iemand die er 25 jaar geleden voor is opgeleid? Precies! Dus een uitgebreide kaartstudie gemaakt, bezienswaardigheden aangekruist op de kaart, gekeken naar mogelijke routes, vijandelijke zwaartepunten in kaart gebracht, etc. Want zoals jullie weten is 'een verkenners nooit de weg kwijt, hij weet alleen tijdelijk even niet waar hij is!' Uiteindelijk resulteerde al dat noeste voorwerk in een druk op de knop van de navigatie in onze auto en de verkenning kon beginnen.

Overigens had ik besloten, gezien de lompheid, onze auto om te dopen in 'my little tankie', net als de Duitse luitenant Gruber uit de serie 'Allo, Allo'. Voor de jongere lezers: zoek maar op Youtube..... En wie wil er nu niet verkennen in een tank?

Rijden door Miami (in de US of A) is een bijzondere ervaring. Het ene moment rijd je op een tweebaansweg die plots overgaat in een zesbaans- en even later in een vierbaansweg. Het mooie is wel

dat in het Engels er toch mooiere woorden bestaan voor zaken die we ook in Nederland doen. Wat we in Nederland 'ritsen' noemen, noemen ze hier 'merge'. En dat geeft toch net wat meer een gevoel van verbondenheid met je medeweggebruikers weet ik inmiddels uit ervaring.

Op weg naar South Beach (nu wij ons hier een klein beetje thuis voelen mogen wij net zoals de lokale inwoners ook SoBe zeggen.....) waar het een kwestie is van 'zien en gezien worden'. De hoeveelheid 'supercars' kreeg een hogere dichtheid op de weg naarmate we South Beach naderden. En ja hoor, al snel spotten we de eerste (uiteraard shirtloze) bodybuilders. Petje achterstevoren en al flanerend over Ocean Drive. Mooi in SoBe zijn de hotels, restaurants, huizen, etc. die allemaal in Art Deco-stijl zijn gebouwd. En dit in de bijbehorende kleuren limegroen, flamingoroze, aards oranje, babyblauw etc.

Vervolgens door naar Fort Lauderdale langs een lange kustweg waar de megalomanie (grootheidswaanzin) van de Amerikanen helemaal tot uiting komt. Het ene grote en majestueuze hotel wordt afgewisseld met het andere en dat kilometers lang. En als je denkt dat ze al klaar zijn met bouwen, heb ik nieuws voor jullie. ECHT NIET! Mijn persoonlijke megalomaniehoogtepunt (mooi woord voor galgje :) waren de hotels (of appartementencomplexen dat weet ik niet zeker) van ene Donald Trump. Deze heeft gewoon 'even' drie identieke complexen naast elkaar gebouwd en ze vervolgens Trump Tower 1, Trump Tower 2 en, jullie raden het al, Trump Tower 3 genoemd!

Na Fort Lauderdale terug naar het appartement. Even een jetlagslaapje (in ieder geval voor deze senior) en toen naar het hoogtepunt van de dag. Op de fiets (want we zijn en blijven natuurlijk Nederlanders) van het appartement naar SoBe. Dit deden we met ons tweeën want junior kon even niet weg uit een conferencecall met een van zijn zakelijke relaties en was dus gekluisterd aan het appartement. De voorbereiding voor dit plan was helaas niet erg grondig. Ook een goede weerstudie ontbrak. Gevolg was dat we met gevaar voor eigen (maar ook zeker andermans) leven en doorweekt van een typische Miamese moesson aankwamen in SoBe. Hier de beste taco's van Miami genuttigd en toen weer terug. Maar uh, terug? En hoe dan? Fietsen was gezien het weer (regen en onweer) niet echt meer een optie. Taxi dan? Neuh, veel te duur voor ons Nederlanders. Dan maar met de bus. Uiteindelijk de juiste gevonden, daarna de metro genomen (die overigens tijdelijk en plaatselijk letterlijk de verkeerde kant opreed) om vervolgens rond 2230 uur moe maar voldaan weer aan te komen in het appartement.

Snel naar bed want morgen staat Timons hoogtepunt gepland. Echt schieten met 4 soorten wapens..... Hoe dat was, horen jullie later.

Foto: Op de brug die Miami stad met Miami Beach verbindt. Overigens kregen we later te horen dat we in een storm hebben gefietst. Kijk, de echte bikkels hebben dat niet eens door! 😊

Dag 3 - Bad Boys

Vandaag was het zover, een van Timons hoogtepunten stond op de agenda: schieten met een AK47, HK MP5, shotgun en een Styer. En onze militair, die ook wel bekend staat als 'Ik-kan-bij-wapens-Harold' hoeft niet zo nodig, maar doet voor de vorm mee (huhuh, tuurlijk!). Ik krijg de opdracht alles vast te leggen op video en foto, vrees dat ze me niet vertrouwen met wapens :)

Vandaag is een belangrijke dag in het leven van onze veertienjarige bad boy. Niet meer schieten zoals in de games GTA, Zombies en Call of Duty, maar in het echte echie.

We starten de ochtend in de stralende zon met een bezoekje aan Coconut Grove en Little Havana, twee markante wijken in Miami. Het is meer een drive-thru bezoekje, zoveel tijd gunnen we onszelf niet. Vandaag is het de laatste dag in Miami en ons lijstje is nog niet helemaal afgewerkt.

Stipt op tijd (dat is bij militair Harold altijd minimaal 5 minuten te vroeg, geldt overigens alleen voor iedereen die niet bij hem in huis woont) staan we voor de ingang van Lock & Load. Timon is opgewonden.

Timon besluit op het laatst om zich niet alleen door mij van achter te laten filmen, maar om ook opnames te laten maken door een cameraatje in de 'booth' waar hij schiet, dus hij wordt 'stereo' gefilmd. Onze begeleider Brian is ex-militair (Special Forces) en draagt altijd een Glock. Voor ons onvoorstelbaar, voor hem de normaalste zaak van de wereld. Maar, geeft hij toe: "Honden zijn een beter middel tegen inbraak dan wapens". Zie nou maar, we kunnen onze alarminstallatie wel wegdoen, Pumba is voldoende om inbrekers tegen te houden! Die bespringt ze en gaat ze daarna likken totdat ze vanzelf weggaan.

Het eerste wapen is meteen luid (ondanks oordoppen en koptelefoon) en ik krijg tegelijk het vermoeden dat het nog erger gaat worden. Bij de volgende wapens voel je in toenemende mate de herrie van de schoten door je lichaam schokken. En Timon geniet, geniet en geniet. Harold doet quasi nonchalant, hij weet wat het is om de vijand uit te schakelen met een wapen. Na deze ervaring hoeft Timon de rest van de dag nergens meer naar toe, hij wil alleen zijn met zijn video-opnames en het online delen van zijn ervaringen met zijn 'matties'. Euh, het is net 13.00u!

Als we de auto instappen, begint het net te regenen. Beter gezegd, het giet! De wegen zijn binnen no time overstroomd en als je onder een snelweg doorrijdt, rij je meteen door een waterval, afkomstig van de bovengelegen snelweg. Tegen de tijd dat we hebben geluncht (een voedzame maaltijd bij KFC En Burger King) is de lucht alweer grotendeels geklaard.

Vandaag staan nog een ritje met de Metromover en een laatste bezoek aan Miami Beach op het programma. Tenminste, als het weer een beetje meewerkt.

Morgen is het bye bye Miami en op naar het uiterste zuidelijke puntje van Florida, via de Everglades naar Key West.

Dag 4 - Meet & greet!

Vandaag was de reisdag van Miami naar Key West. En daar waar tijdens de zogenaamde 'Great Move' de kolonisten westwaarts trokken om het Amerika in het 'wilde westen' te ontdekken was het nu aan ons om in 'my little tankie' naar het meest zuidelijke puntje van de US of A te reizen. Mooi op tijd opstaan want de reis zou met een kleine omleiding gaan via de Everglades. Een prachtig natuurpark met een uitgebreide flora en fauna (en natuurlijk de good old fashioned alligators, type America). En natuurlijk hoopten we een alligator (ook wel krokodil genoemd in de volksmond maar er is wel degelijk een verschil: check wikipedia maar.....) tegen te komen, te overrijden of op zijn minst dat Timon er met eentje zou worstelen.

De trip verliep voorspoedig maar vlak voordat we het Everglades National Park inreden kwamen we langs de (wereld)beroemde fruitstal met de ludieke naam "Robert is here". Voor het mooie verhaal achter deze fruitstal (inmiddels uitgegroeid tot een groot bedrijf die zelfs fruit over de hele planeet verstuurt) verwijs ik jullie graag naar de website die dan ook toepasselijk heet: robertishere.com. De soorten fruit die daar te koop zijn, zijn echt spectaculair. Wij hebben dan ook een 'jackfruit/nangka' en een 'mamey sapote' gekocht. Fruit waar we nog nooit van gehoord hebben maar die we waarschijnlijk moeten schillen met een heggenschaar of motorkettingzaag. Maar jullie kennen ons, wij gaan deze uitdagingen niet uit de weg. Wel werd ons aangeraden om bij het ontleden van de 'jackfruit' handschoenen aan te trekken, de vloer te bedekken met plastic en de lokale brandweer alvast te waarschuwen, dus dat wordt nog een hele operatie. Hij moet nog twee dagen rijpen en dan kan de slachtpartij beginnen. Uiteraard zullen we daar later op terug komen.

En wij konden het toch niet laten om samen met deze 'celebrity' op de foto te gaan. Een alleraardigst, grijs oomtype, zie foto. En zo zie je maar dat we door deze ontmoeting (en bijbehorende handdruk) slechts 2 handdrukken verwijderd zijn geweest van Obama (Robert is in de Tonight show geweest van Jay Leno en deze heeft Obama wel eens geïnterviewd).

Onder het meenemen van een (mega)milkshake kokos (besteld door Harold maar half opgegeten door Renate) snel door naar het Everglades National Park. En waarlijk een mooie en bijzondere ervaring. Midden in het park kun je een zogenaamde trail lopen (Aningha trail). Dit is een betonnen pad en pad van houten planken direct door en langs de moerasachtige graslanden van de Everglades. En deze zitten in het goede jaargetijde (en dat was nu niet) vol met waterslangen en alligators. Dus met een beetje geluk.....

Een mooie wandeling volgde met speurende ogen van onze kant maar geen enkel beest van de andere kant (ja, reuzensprinkhanen van ongeveer 10 cm groot waarvan er een aantal de aanvaring met een plaatselijke en tijdelijke onderkant van een schoen hadden verloren). Bijna aangekomen bij het einde van de trail was er nog een paadje naar links. En ik had een voor gevoel (werkelijk nergens op gebaseerd, laat dat helder zijn) dat we daar wel een Schni, Schna, Schnappie in hoogst eigen persoon zouden kunnen tegenkomen.

Ik voorop, Timon er achteraan en als een goed laatste man (in dit geval vrouw) sloot Renate de rij. We waren de hoek nog niet om of Renate bevroor ter plekke (en dat is best knap met een luchtvochtigheid van zweet maar raak voor een knaak en een temperatuur van 32 graden celsius). Daar lag de schurk. In een laagje water met zijn twee kraaloogjes net boven het wateroppervlak. De ogen strak gericht op Renate (waarschijnlijk dacht hij dat zij het hapje van de dag was of een waterijsje als het gevolg van het bevriezen) maar doodstil. Timon dook direct in het water en begon te worstelen met de alligator..... of wordt het verhaal nu te sterk?

Nee, Timon heeft niet geworsteld maar de alligators waren er wel degelijk. Want een paar meter verderop lag zijn maatje lekker uit te buiken in het water (waarschijnlijk net een klein Japannertje als lunch gehad). Nadat we 'alligators spotten' hadden afgevinkt op ons lijstje, zijn we terug gewandeld naar de auto om onze reis te vervolgen.

Wat restte was een mooie route (ongeveer 80 mijl, en 2,5 uur rijden) over een van de mooiste wegen op deze aardkloot. De weg naar Key West.

Om 15.00u kwamen we aan bij wederom een prima appartement (pluim op de hoed van de grote organisator Renate) in Key West. Nu even bijkomen en straks lekker wat eten en het stadje bekijken.

Dag 5 - Ernest Hemingway moest eens weten...

Gisteravond zijn Renate en ik op verkenningstocht (jawel, we houden het woord wat ik zo liefkoos erin) geweest naar het bruisende centrum van Key West. Ook nu weer zonder Timon die in dit geval de afrondende besprekingen met zijn klasgenoten aan het doen was voor het nieuwe jaar. En dan heb je uiteraard geen tijd om met je ouders op een suffe verkenningstocht te gaan.

Natuurlijk hadden we ons goed laten voorlichten door de allervriendelijkste dame achter de balie van ons appartementencomplex (wat overigens een prima complex is met prima appartement, zwembad,

tennisbanen, etc). Parkeren zou nog wel eens een dingetje kunnen worden want ze hebben hier over veel dingen niet te klagen (mooi weer, heerlijke temperatuur van het zeewater) maar ruimte hoort daar zeker niet bij. Tenslotte is het een eiland waar men ontzettend zijn best heeft gedaan om elk plekje een nuttige bestemming te geven.

En ondanks het gebrek aan ruimte is dit werkelijk een paradijselijk plekje op deze aardkloot.

Toptemperaturen het hele jaar door, genoeg toerisme om van te kunnen bestaan en de prachtigste stranden en zee/oceaan/golf die je ooit hebt gezien. Mooi diep, azuurblauw van kleur en over het algemeen best rustig.

Zo mooi, dat ooit ene Ernest Hemingway (jawel, de schrijver in hoogst eigen persoon) hier een aantal jaren heeft gewoond en een aantal boeken heeft geschreven.

Aansluitend de stoute verkennersschoenen aangetrokken en op weg naar Duval Street. Een straat waar ooit Ernest Hemingway zijn stamkroeg had. Een behoorlijk lange straat die eigenlijk loopt van het meest zuidelijke puntje van Amerika naar de andere kant van het eiland waar (schijnbaar, nog niet met eigen ogen gezien) de mooiste zonsondergang van het noordelijk halfrond en omstreken te beleven is. In de straat wordt het ene prachtige koloniaal aandoende pand afgewisseld en elk pand is in de regel ook nog eens goed onderhouden. Dus werkelijk alle ingrediënten aanwezig om dit plekje inderdaad tot paradijselijk kunnen bombarderen, ware het niet dat.....een of andere onverlaat een meer dan behoorlijke poging heeft ondernomen om de omgeving van Lloret de Mar (jawel, het Sodom en Gomorra van Spanje) een-op-een kopiëren in dit stukje Bounty paradijs op aarde.

Werkelijk de ene souvenirwinkel wisselt de andere af, gelardeerd met een stevig aantal sleezy kroegen, cafés en restaurant. Met als topping schreeuwerige reclameboodschappen, een gros zwervers, verkopers die je van alles aan willen smeren en het heen en weer rijden/lopen van de verzamelde Michaels en Barbies van deze planeet.

Kortom, Key West is er wat ons betreft echt in geslaagd om van iets heel moois, klassieks en authentieks iets goedkoops en ordinairs te maken waar het winstbejag (hoe klopt ik de toeristen zoveel mogelijk keiharde dollars uit de zakken) duidelijk op numero uno staat.

En wij zijn ervan overtuigd dat als Ernest Hemingway dit zou weten, hij uit zijn graf zou opstaan, zijn spreekwoordelijke neus zou ophalen en in ieder geval nooit zijn intrek zou nemen in Key West.

Door al deze indrukken was het nodig dat we vandaag een rustdag inbouwden (dat doen ze tenslotte in de Tour de France ook), wat boodschappen gedaan, samen bij het zwembad gehangen en lekker gerelaxt. En ja, mocht bovenstaand wat negatief en zuur overkomen dan heeft dat zeker geen effect op het grote genieten van ons. Wij genieten nog steeds met volle teugen maar hebben eens te meer geleerd dat het gezegde: 'Verbaas u niet, verwonder u slechts' zeker van toepassing is op Key West.

Dag 6 - Key West by bike

Gisteravond een poging gedaan om de zonsondergang van Key West vast te leggen met onze neuzen erop, maar het was te bewolkt. Vanavond hopelijk een nieuwe kans. Wel wat leuke straatacts gezien op Mallory Square waar we even gingen kijken. De jongleur/acrobaat had bij zijn finale een paar vrijwilligers nodig en wees Harold aan. Die keek quasi nietsvermoedend om alsof niet hij maar iemand achter hem werd aangewezen. Pech, achter hem stond niemand meer (die waren snel gevluht). Hij mocht maar liefst 3 minuten lang een belangrijke rol spelen in de act, het vasthouden van een 3 meter hoge eenwieler waar de acrobaat na veel poeha eindelijk op klom. Waar is waar, het was een leuke act en zonder Harold geen finale. Helaas haalde niet Harold maar de acrobaat het geld aan het einde van de act op.

Gisteren bij de receptie geregeld dat er vanmorgen drie fietsen worden afgeleverd om 10.00u. Op het afgesproken tijdstip staat een weinig spraakzame bezorger al klaar met de fietsen. Hij kijkt ons een beetje meewarig aan en nadat we alle zaken hebben afgehandeld (lees: betaald), is het enig zinnige wat uit zijn mond komt de opmerking dat het vandaag wel heel warm is om te fietsen. En bedankt he? Checklist onder de arm, vandaag gaan we het varkentje Key West even wassen. En ja, het is bloedheet, maar wij laten ons er niet onder krijgen en genieten onderweg van het lekkere oceaانبriesje (die overigens wel een enorme putlucht vanuit de oceaan onze kant op stuurt).

Allereerst naar wat ze het meest zuidelijke punt van de VS noemen. En ja, we worden weer enorm gefoet want Hawaï (ook onderdeel van de VS) ligt lager dan Key West. Nee, het is het meest zuidelijke puntje van het vasteland van de VS, dat is het! Euh... was Key West niet een eiland in een reeks van eilanden, genaamd de Florida Keys? Maakt niet uit, als we er aankomen, staat er al een lange rij te

wachten (zoals op elk moment dat we hier voorbij komen). Tout zichzelf respecterend toerist wil op de foto met dit markeringspunt. Wij besluiten dat gewoon een foto van het 'ding' met wildvreemden erop voor ons ook voldoende is. Nee, wij nuchtere Nederlanders trappen er niet in (maar hebben voor de zekerheid wel de foto :).

Daarna naar de markante begraafplaats van Key West. Timon vraagt zich meermaals hardop af wat wij te zoeken hebben op een begraafplaats. Normaliter laten we de overledenen ook liever met rust, maar hier zijn grafstenen met teksten als: 'At least now I know where he is sleeping tonight' (Nu weet ik tenminste waar hij vannacht slaapt) en 'I told you I was sick' (Ik heb je toch gezegd dat ik ziek was?) om maar even aan te geven dat de Key Westenaren een excentriek volkje zijn. Naja, niet alleen inwoners, we hebben gisteravond en vandaag ook al voldoende excentrieke bezoekers van het eiland gezien: drag queens, überuitgedoste homo's, zwerverachtig uitziende mannen met leerbruine gerimpelde huid op enorm opgepimpte fietsen en ook nog eens in een geel Dries Roelvink zwembroekje... Jaja, we krijgen het aardig voor de kiezen hier. Maar okay, terug naar onze fietstocht.

Volgende item op de checklist is een prachtig strand op het uiterste punt van het eiland. Daar dobberen we even in het water. We maken daarna nog even een tussenstop bij Kermit's voor een stukje Key Lime Pie (limoentaart) voor het luttele bedrag van \$4,50 ex btw per stuk (die Amerikanen vermelden alle prijzen ex btw), inclusief btw kost zo'n stukkie taart al snel € 5,00 want de euro is nog maar net iets meer waard dan de dollar op dit moment. Maar ja, het wordt dan ook gemaakt door de beste limoentaartenbakkerd van de VS. We worden bij de kassa uitdrukkelijk gewaarschuwd, over 15 minuten is de taart bij deze hitte gesmolten. Dus dan maar voor de winkel op een bankje taart eten. Timon en ik blijven in het eerste hapje al steken, Harold eet braaf zijn stukje op. Maakt niet uit: Check!

Dag 7 - Wasdag

Gisteren besloten om vandaag maar vast halverwege Naples te rijden zodat we morgen meer tijd hebben om de Everglades te bewonderen.

Dus dan ook maar even snel nog wat wasjes draaien in the laundry room van het resort. Deze is dagelijks open van 8 uur tot 20.00u en we hadden er een paar dagen geleden ook al dankbaar gebruik van gemaakt. Zo'n wasje duurt hier maar 27 minuten, dan zal het ook wel grondig schoon zijn ;o).

Gisteravond fluitend om 19.00u met twee tassen naar de laundry room die natuurlijk helemaal aan de andere kant van het complex zit. Je betaalt met Amerikaanse kwartjes, dus je moet eerst wisselen in de wisselautomaat. Maar daar kunnen alleen 1 en 5 dollar biljetten in. Ai, 1e biljet werkt niet en vijf minuten later moet ik concluderen dat 'ie geen enkel biljet wil pakken. Dus op zoek naar een van de medewerkers... allemaal vertrokken. Tja, het is zaterdagavond.

Receptie dan maar? Gesloten om 18.00u. In geval van nood kun je de conciërge bellen, maar ik geef eerlijk toe, een wasje draaien is geen noodgeval. Terug naar het appartement, briefje geschreven, terug naar de laundry room en briefje op de deur gehangen dat de wisselautomaat stuk is, in de hoop dat we dan vanmorgen nog even wat wasjes kunnen draaien.

Vanmorgen om 8.30u vol goede moed richting laundry room... Gesloten! Nog een keer gecheckt, zou toch echt open moeten zijn. Dan maar receptie bellen... Voicemail! Receptie is pas open vanaf 9.00u. Enigszins grommend weer terug naar het appartement. Na 9.00u poging nummer 3... Ja, de deur is open! Jippie! En als ik geld wil wisselen, geeft het apparaat weer geen sjoerge! Okay, receptie even bellen, misschien kunnen zij wisselen. Weer voicemail! Het is toch echt 9.00u geweest! Je kunt je

misschien voorstellen dat mijn humeur enigszins richting een dieptepunt ging.

Weer terug naar het appartement en daar nog een keer de receptie gebeld. Ik leg de vriendelijke medewerker uit wat er aan de hand is, zegt ze: "Ja, de wisselautomaat is al heel lang stuk." Huh? Ik heb twee dagen geleden nog een was gedaan! (En dan nog, als het kreng stuk is, moet je dan de gasten hier niet over informeren? Briefje op de automaat of zo?) Als ik haar vertel dat we twee dagen geleden nog geld hebben gewisseld, reageert ze enthousiast: "Oh, fijn, ik zal het de monteurs doorgeven dat 'ie het weer doet!" Neehee, hij doet het niet! Op de vraag of zij dan geld kan wisselen, antwoordt ze vriendelijk: "Nee, ik heb geen kleingeld bij de receptie." Geïrriteerd hang ik op en besluit dat we dan maar geen wasjes meer doen. Een half uur later belt de medewerkster op om te vertellen dat de wisselautomaat het weer doet! Deze keer werpt Harold zich op als wasridder, ik ben er wel een beetje klaar mee. En ja hoor, de wisselautomaat doet het weer! Hij heeft nu meteen voldoende geld gewisseld voor alle toekomstige wasjes die we mogelijk deze weken nog moeten doen. Hoppa, we kunnen wassen! Euh... Machines bezet! Gelukkig komt er net een machine vrij, gooit 'ie het geld in de automaat van de droger! Dit schiet niet op, onze kwartjesberg slinkt alweer gestaag. Na wat gehannes ontdekt hoe het moet en er komt nog een wasmachine vrij. Dus toch onze wasjes gedaan. Daarna een bezoekje aan de vlindertuin (de nummer 1 attractie van het eiland) die werkelijk adembenemend is. Straks nog even lunchen en dan op naar Homestead.

Dag 8 - Everglades en Naples

Vandaag een nieuw deel van de roadtrip: van Homestead naar Naples.

In het hotel in Homestead vraagt Harold om een uitgebreide behandeling van zijn ongeveer 26e graads verbrande schouderpartij (de naweeën van het fietstochtje op Key West, alweer een paar dagen geleden). Eerst dus aftersun. Even later insmeren met sunblock. En daarna nog een laagje Deet, waarvan we een extra grote flacon bij ons hebben. Harold heeft in Nederland een enorme aantrekkingskracht op 'de vrouwtjes' en daarmee bedoel ik de zwangere vrouwtjesmuggen (dat zijn juist de muggen die steken). We verwachten dat we ook hier veel fans van hem tegenkomen in het moerassige gebied van de Everglades. Gehuld in drie lagen meuk kunnen we eindelijk vertrekken. De weg naar Naples (41, Tamiami Trail) gaat dwars door de Everglades. En als je het hebt over een kaarsrechte weg, nou dan kunnen die Ammies er hier wat van. 50 mijl weg nog rechter dan recht. Het is net of je door de moerassen rijdt. Links en rechts zitten 'Indian compounds' die hermetisch zijn afgesloten lijkt het wel. Bij navraag blijkt dat dit is om te voorkomen dat er wilde dieren het kamp binnendringen, maar ook omdat de indianen hun privacy willen bewaken of om natuurlijk allerlei heidense rituelen niet met de rest van de beschaafde wereld te delen. Op het programma staat onder andere een tochtje met de airboat in Everglade City. Op aanraden van de familie Veldkamp, ook Zwollywooders, die we later vandaag in Naples gaan treffen) maken we een reservering bij Speedy. Dit bedrijf is - naar eigen zeggen - de enige die zo ver de mangroves en graslanden in kan. Het begint als een sukkelig tochtje en ik vraag me of of die boot nog wat sneller kan. Harold maakt filmpjes, ik maak foto's. Even later zitten mijn nagels in Harold's been en verwens ik mezelf dat ik sneller wilde varen. We

scheuren over het water en af en toe - in een bocht - krijgen we een plons water over onze benen. Je snapt dat ik niet veel foto's heb gemaakt van dit tochtje. Ook geen alligator of zeekoe gezien, maar dat maakt niet uit. Het was een geweldige ervaring. De grijns was niet van het gezicht af te slaan van Harold en als we Timon vragen hoe hij het vond, krijgen we een onderkoelde "wel leuk".

Beren heb je ook in dit gebied. De dame die ons de kaartjes verkoopt voor de airboat vertelt dat ze niet blij is met de klike's met wielen. Geregeld is ze haar klike kwijt, die is dan meegenomen door een beer die de inhoud verorbert. Ook komt ze af en toe overdag een beer tegen in het dorp. Zelf heeft ze een kleine alligator als huisdier. Op de vraag of ze bang is voor beren of alligators antwoordt ze: "Nee", waarna ze een epistel begint over haar enorme angst voor kikkers, iets wat wij onvoorstelbaar vinden met zulke grote andere dieren die veel meer schade aan kunnen richten.

Na ons avontuur in de airboat nog even wat alligator nuggets gegeten bij het naastgelegen restaurant. Timon wilde niet proeven, hij zei dat hij het zielig vond en nam daarna een grote hap van zijn kipwrap. :) Harold en ik proefden meer kruiden dan echt vlees, echt lekker vonden we het niet.

Bij een nabijgelegen zoetwaterrivier vonden we nog wel twee alligators (waarvan we ons afvragen of die echt zijn of dat ze niet gewoon vastgelijmd zijn aan de rivierbodem om de toeristen tevreden te stellen), dus onze behoefte is weer bevredigd. En oh ja, we hebben maar niet getest of ze echt waren door bijvoorbeeld een vinger of been van Timon aan te bieden.

In Naples staat Jesper ons op te wachten bij ons hotel (waar hij ook verblijft met zijn ouders en zusjes). Timon plonst meteen het water in, Harold en ik pakken de spullen uit en gaan daarna ook naar het zwembad om bij te kletsen. Leuk en bijzonder dat we elkaar hier treffen. Na een gezellige etentje in Naples en nawateren bij de familie Veldkamp blijft Jesper in ons appartement slapen. Voor ons staat de volgende dag - wederom op aanraden van de familie Veldkamp - een dolfjinentocht op het programma. In de ochtend nog even samen ontbijten en dan is het tijd voor de familie Veldkamp om verder naar het zuiden af te dalen. Onze reis gaat vandaag verder noordwaarts, naar Sarasota.

Hoe is het afgelopen met...

de exotische vruchten?

Naarmate de dagen vorderden, steeg de spanning in ons appartement. Toen het moment eenmaal daar was, wierp Harold zich snel op als cameraman en liet mij, Renate het slachtwerk verrichten. Gelukkig had ik een scherpe bijl geregeld en was ik geheel in plastic gehuld, alleen mijn voeten waren nog vrij. Allereerst was de jack fruit aan de beurt. Na een half uurtje hakken had ik deze doormidden. De jack fruit is gevuld met wel hele grote pitten (bijna net zo groot als een pruim). Het vruchtvlees doet qua samenstelling en smaak een beetje denken aan lychee, maar is het net niet en eigenlijk gewoon niet lekker. We geven onszelf een schouderklopje dat we het tenminste hebben geprobeerd. Daarna is de mamey sapote aan de beurt. Deze geeft zich sneller gewonnen. Ook hierin een grote pit, groter dan in een mango. Het vruchtvlees doet qua samenstelling denken aan avocado en de smaak is... flut. De samenstelling doet het geheel ook geen goed. Jammer, we hadden er meer van verwacht. Maar avonturiers (in zoverre je van een avontuur kunt spreken in het mega-westers consumptiegericht toeristische Amerika van vandaag....) laten zich niet snel uit het veld slaan. Wij zijn weer helemaal klaar om de nieuwe dag spreekwoordelijk 'aan te vallen'.

Dag 9 - Gast aan tafel

Het is 03:49u en ik kan de slaap niet vatten in onze hotelkamer in Sarasota. Ik word afwisselend wakker van de koelkast die aanslaat of de airco die amechtig pogingen doet om de kamer op de juiste temperatuur te krijgen. Daarnaast borrelt er allerlei inspiratie op in mijn hoofd voor dit stukje proza. Dus besluit ik Renate niet langer wakker te houden en ga naar beneden. In de lobby word ik meewarig aangekeken door de nachtportier die me na 5 minuten wel heel lief een glas ijswater komt brengen. Jazeker, gastvrijheid is in dit hotel prima geregeld. Maar daar gaat 'ie dan!

Na een goede nachtrust - ondanks een puberduo (Jesper en Timon) die samen op een krakende slaapbank lagen - was het aankleden geblazen en door naar het ontbijt. Amerikaanse pancakes (wel zelf maken aub), wafels (wel zelf maken aub), een laf vruchtensapje, en koffie die in ieder geval zwart en warm is. Na het ontbijt de familie Veldkamp uitzwaaien en wat tijd doden voordat we de geplande dolfinjentour kunnen doen. We besluiten in Naples door de rijke (zei ik rijke? Zeg maar gerust stinkend rijke) buurt te cruisen in my little tankie. We vallen van de ene verbazing in de andere door de paleisjes die we hier tegenkomen. Denk Wassenaar, doe dit keer 5 en dan kun je je een voorstelling maken van de huizen/villa's etc. die we hier zien. Echt prachtig, maar zo onbereikbaar. Prijzen variëren tussen een aantal miljoenen tot tientallen miljoenen dollars per huis.

Keurig op tijd melden we ons voor de dolfinjentour bij de kapitein van het bootje die we voor het gemak maar even captain Jack Sparrow noemen. De enige overeenkomst tussen hem en de kapitein uit de filmreeks Pirates of the Caribbean is het feit dat 'ie kapitein is. En man. Een vriendelijke, rustige inwoner van Naples die de omgeving op zijn duimpje kent. We varen rustig de haven uit en zien de megavilla's nu vanaf de waterzijde. Hij weet wie waar woont of woonde. Zo zien we het huis wat ooit van Steven Spielberg is geweest maar ook de huizen van de Frans Bauers, Jeugd van Tegenwoordigs en Michael Boogerds van Amerika. Opvallend is wel dat de optrekjes er in deze periode verlaten uitzien. Alleen house-keeping en tuiniers zijn druk met het onderhoud. Voor de beroemde eigenaars (ook wel celebs genoemd) is het namelijk te warm (goh, joh, echt?) om in deze periode in Naples te zijn dus zijn ze uitgeweken naar een van hun andere (tig) huizen.

Al snel spotten we een groepje dolfinnen waar Jack Sparrow vol gas op af vaart. Even denk ik nog dat hij een poging gaat doen om de dolfinnen te overvaren maar al snel blijkt waarom hij dit doet. Doordat hij snel dicht voorbij de dolfinnen vaart worden deze geprikkeld om het spelletje mee te doen. De dolfinnen zwemmen op high speed achter ons aan en een mooi schouwspel ontvouwt zich. Springend uit het water, glimlachend en knipogend naar ons doen de dolfinnen hun kunstje en wij vinden het prachtig. Na een bezoekje aan een stuk mangrove en een idyllisch stukje strand waar wij ons even wanen als Leo (nee, niet mijn vader maar die van Dicaprio in zijn film The Beach) inclusief een duik in de Golf van Mexico neemt Jack Sparrow ons weer mee terug naar de haven.

Het zeezout kriebelt nog op allerlei plekken (en nee, ik zal deze niet allemaal noemen) op ons lichaam en snel starten we de bolide om via de highway naar Sarasota te reizen. Een ritje van 2 uur waarvoor wij als inmiddels ervaren highwaypiraten onze hand niet meer omdraaien. Ik durf het zelfs aan om de cruisecontrol (ook wel genoemd systeem-voor-hen-die-te-lui-zijn-om-de-rechtervoet-regelmatig-op-en-neer-te-bewegen) 10 mijl hoger in te stellen dan de toegestane snelheid (ja, ik ben me er eentje!!). Zonder noemenswaardig oponthoud rijden we een kleine twee uur later Sarasota binnen. En dat moet gezegd worden van Amerika. Zij weten hoe je invalswegen maakt. Minimaal 3 banen de stad/het gehucht in en ook 3 banen eruit. En dat geldt zowel voor Miami als voor Tietjerkstra-zie-ik-je-morgen-nog (spreek uit op zijn Amerikaans: Teed-tjurk-stree-will-I-see-you-tomorrow).

Daarnaast is het voordeel bij deze invalswegen dat er een keur aan fastfoodketens gevestigd is. En ook nu hebben Timon en ik besloten om de American dream te blijven beleven en besluiten we een voedzame maaltijd te nuttigen bij Burger King (en als je al minimaal 7 dagen in Amerika bent mag je ook zeggen: BK of BurgerElvis). Na een vlotte bestelling via de drive-through parkeren we my little tankie

om onze maaltijd te nuttigen. Maar we zijn niet alleen... Twee paar ogen staren ons aan, en blijven ons aanstaren... Ik noem deze vogels (want dat zijn het, maar dan niet het formaatje mus zoals wij gewend zijn) voor het gemak maar even roodkopreiger (wat het natuurlijk niet zijn). Ze staren ons werkelijk de frietjes uit de mond en het moeten wel vrouwtjes zijn want ze zijn brutaal (dit levert me vast een stevige por van mijn - ook af en toe brutale - vrouw op) en al snel ga ik door de knieën voor deze ogen met onpeilbare diepte. Ik draai mijn raam open en deel mijn maaltijd met deze twee gevleugelde vrienden (niet te verwarren met een aantal zichzelf respecterende pianisten uit Nederland). Tenslotte is samen genieten van een gezonde (nou ja, gezonde) hap veel gezelliger dan met z'n tweetjes.

Dag 10 - Sprong in het diepe

Na een wat onrustige nacht in een voor de rest heel prettig hotel (Harold bleef maar doorgaan over die koekjes die hij vannacht kreeg van de nachtportier; een kinderhand...) gaat de reis verder noordwaarts. Via de brug met de welverdiende mooie naam Sunshine Skyway Bridge rijden we naar St. Petersburg. Deze stad heeft maar liefst 361 zonnedagen per jaar en is een van de meest geliefde badplaatsen in Florida. Daarna via Tampa naar Orlando, onze eindbestemming voor vandaag. Maar eerst een klein omweggetje naar Kissimmee, onder Orlando. Harold wil hier eerst nog een item van

zijn bucketlist afstrepen: een soort bungee jump vanaf 100 meter hoog (de hoogste in Florida). De attractie heet Skycoaster. Je hangt liggend (of je ligt hangend) aan een kabel en je wordt naar het hoogste punt omhoog getrokken. Zodra je wordt losgelaten, maak je eerst een duikvlucht naar beneden en daarna 'vlieg' je door naar voren. Timon had besloten om mee te gaan, maar kneep 'm wel een beetje. Ik had in een overmoedige bui een aantal weken geleden gezegd dat ik misschien wel mee wilde, maar realiseerde me vandaag dat iemand van ons de huurauto moet inleveren mocht de sprong niet goed aflopen. En er moest ook nog worden gefilmd, dus ik had belangrijker dingen te doen. Tsjja, het is niet anders.

Timon verzamelde steeds meer moed en bij mij zakte de moed steeds verder in de schoenen. Hierin ben ik echt een schijterd. Straks sta ik hier echt in mijn eentje! Niet aan denken, komt goed! Harold bleef er ogenschijnlijk rustig onder, dat verwacht je ook van een stoere militair, maar ik denk toch echt dat zijn oog begon te trekken.

Ik appte nog naar mijn buurvrouw dat ik wellicht sta te janken zodra vader en zoon naar beneden komen zeilen, zegt ze bemoedigend: "Als we dat maar niet horen op de video!" Een goede buur is beter dan een verre vriend? Ammehoela!

Harold had van te voren de instructie gekregen dat hij na het aftellen aan een touwtje moest trekken zodat de duikvlucht kon worden ingezet. De dame die voor hen de sprong waagde, liet hun al zien hoe het moet.

Afijn, de heren worden naar boven gehesen. Door de boxen klinkt de stem: "3, 2, 1 and fly!" Niets! Ze blijven stil hangen. Achteraf beweerde Harold dat hij niet wist welk touwtje werd bedoeld (jaja, alsof er meerdere touwtjes zijn!). Ik denk gewoon dat de spanning hem even te veel werd. Een paar seconden erna realiseerde Harold zich dat er geen andere weg naar beneden is en trekt hij aan het touwtje. En daar gaan ze! In duikvlucht naar beneden en daarna met een grote zwieper over het water.

Sjonge wat was ik blij dat het achter de rug was. En supertrots op Timon dat hij dit durfde, ondanks zijn hoogtevrees! Kan ik nog wat van leren!

Na de sprong op naar ons nieuwe onderkomen voor de komende 3 dagen, een appartement temidden van de pretparken van Disney, Universal en Seaworld. Aanstaaende vrijdag bezoeken we de middelste van de drie parken.

Toen we om stipt 16.00u (het moment waarop we officieel mochten inchecken) ons appartement wilden betreden, bleek dat de schoonmaak nog bezig was. Veel excuses en ons werd nog 10 minuten geduld gevraagd. Toen de schoonmaak klaar was, kregen we hoogstpersoonlijk uitleg van chef schoonmaak. De mensen voor ons waren in de veronderstelling dat ze het appartement nog tot morgen hadden. Die zaten vandaag nietsvermoedend in Disney World. Ze werden subiet teruggefloten om het appartement te ontruimen. Helaas was het resort volledig volgeboekt, dus er was ook geen andere oplossing. Het gezin moest vandaag ook nog op zoek naar een ander onderkomen voor vannacht. Ik had het wel met ze te doen. Een ticket voor een van de parken kost hier maar liefst over de 100 dollar per persoon. Gelukkig krijgen kinderen wel 6 dollar korting, dus dat scheelt enorm (not!). Ach, binnenkort kunnen ze er zelf vast wel om lachen...

Dag 11 - Hangen en slenteren

Er staat een rustig dagje op het programma. Morgen, 24 juli, hebben we een date met het themapark Islands of Adventure van Universal Studios. Op zich is een pretpark leuk. Op zich. De drukke menigte, het lange wachten bij attracties en de huidige temperaturen zijn wat minder. Het is maar even de vraag hoe lang wij (de oudjes) dat volhouden. En ik ben al helemaal niet van de achtbanen. Het opstijgen en landen van een vliegtuig is voor mij al spannend genoeg. Mijn twee 'thrill seeking' reisgenoten denken daar duidelijk anders over. Ik ga mee voor de show (en ik denk ook wel als pakezel).

Vandaag staat met name in het teken van hangen en luieren.

Maar ook een bezoekje aan de Florida Mall, een gi-gan-tisch winkelcentrum. Lekker een beetje slenteren in een aangename koele temperatuur (beter dan buiten). Wat me hier vrij snel opvalt, zijn de haardossen van Afro-Amerikaanse mannen en vrouwen, maar met name de mannen. Ken je dat, van die poedels die op allerlei manieren zijn geknipt en geschoren? Zo zag het eruit, maar in de meeste gevallen ook nog zo'n onsamenhangende coupe. Dat je continu zit te twifelen of de persoon zelf is uitgeschoten met de tondeuze of dat de kapper zo high als een kanarie was.

Voordat je echter bij bepaalde winkels naar binnen mag, moet je eerst je wapens inleveren bij de klantenservice. Harold vindt dat geen probleem, het slentert een stuk comfortabeler zonder AK47, pistool en shotgun :o)

Na 1,5 uur hebben we het eigenlijk wel gezien, maar Harold wil de Dining Plaza zien, het deel waar je wat kunt eten (naast al die tig tentjes/kioskjes die verspreid zitten in de mall zelf). We gaan de hoek om en..... Harold is in heaven! Een twintigtal verschillende bestelbalies in een halve cirkelvormige rij. Van

Chinees, biologisch, Italiaans, Amerikaans (dus hamburgers!) tot steaks. De rest van de cirkel (met een diameter van wel 100 meter) wordt ingenomen door tafeltjes en stoeltjes waar mensen hun maaltijd kunnen verorberen. Mensen staan in rijen om hun maaltijd te bestellen. En druk!! Euh, het is 15.30u! Timon en ik kijken ernaar, verbazen ons en willen weer omdraaien. Harold komt met een of ander zwak excuus dat als je in zo'n dining plaza bent, je er ook wel moet eten. We hadden pannenkoeken in het appartement op het programma staan, maar die worden rücksichtlos geschrapt. Een half uurtje later zitten we te dineren in de Dining Plaza. Geloof niet dat ik ooit eerder zo vroeg avondeten naar binnen heb gewerkt. Harold gaat voor kip Teriyaki (die hem daarna de hele nacht zwaar op de maag ligt) Timon voor een hotdog (die net zo onsmakelijk is als hij eruit ziet) en ik voor een biologische wrap. Het moet gezegd, ik heb de lekkerste maaltijd tot nu toe in de VS gehad. Eindelijk voldoende vezels en groente in een warme maaltijd, en nog smaakvol ook.

Dag 12 - Groter, harder en gekker!

Vandaag was het dan zover. Een van de hoogtepunten waar Timon (en stiekem ik, Harold ook wel) een beetje naar uitgekeken hebben. Het bezoek aan het pretpark van Universal Studios en dan het deel Islands of Adventure. Orlando wordt ook wel de pretparkhoofdstad van de wereld genoemd. Want niet alleen een aantal parken van Universal Studios zijn hier gevestigd maar ook van Disney (ja, je leest het goed, niet 1 maar meerdere parken). En Sea World, Epcot, etc.

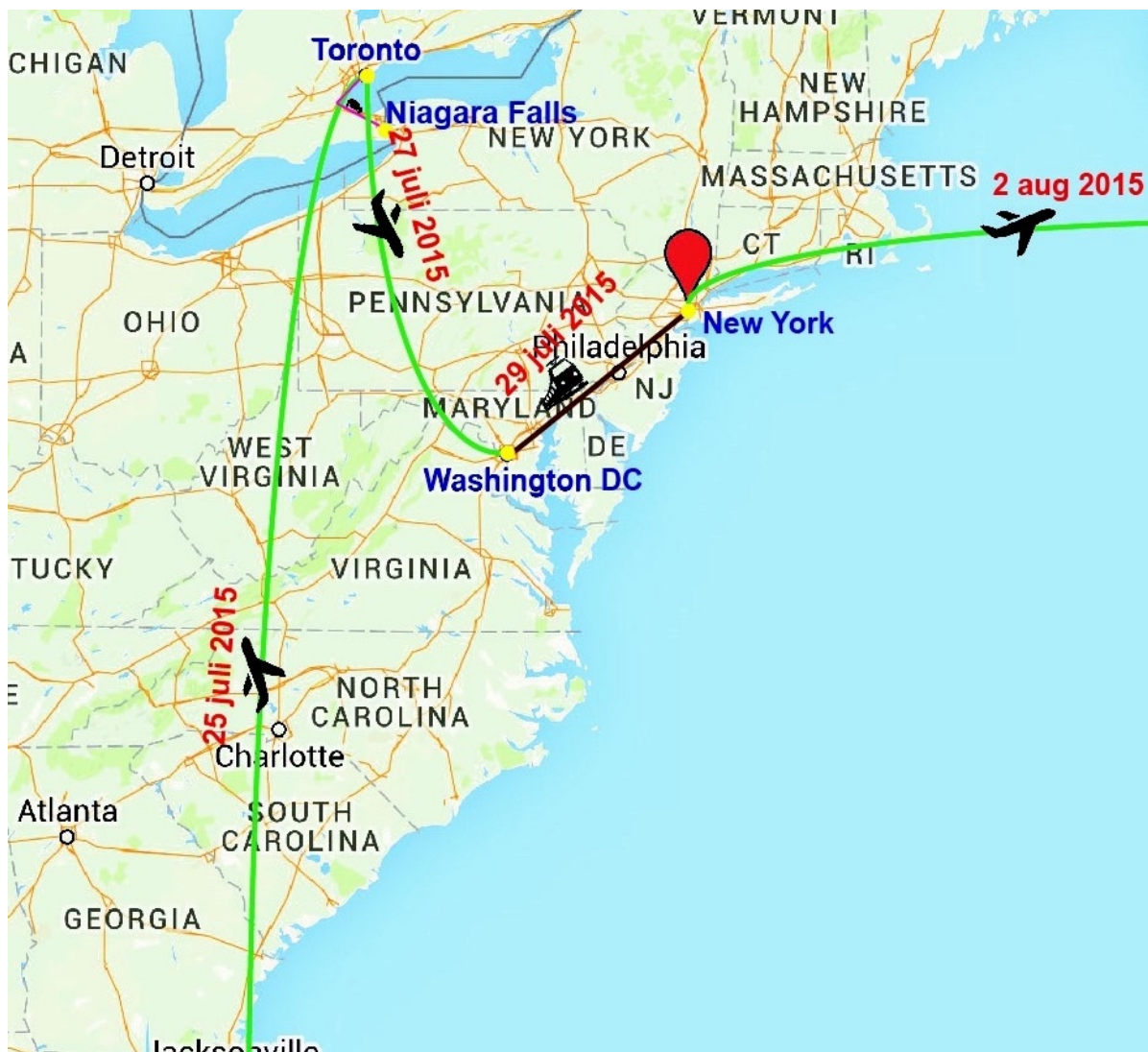
De dag begon voor ons rustig. Op aanraden van de mensen achter de kassa bij Universal (kaartjes hadden we de dag ervoor al opgehaald) hadden we gepland om pas om 1400u naar het park te gaan. Het drukste deel van de dag ligt namelijk tussen 1000u en 1400u. Daarna zou het zeker wat rustiger worden. En als je dan een dag naar een park gaat, dan hou je als Nederlander natuurlijk ook de weersvoorspellingen in de gaten. En zoals onze ervaring tot nu toe in Florida, is ook hier op die voorspellingen van de lokale Pieten Paulusma's weinig peil te trekken. Maar goed, een voorspelling van 93% kans op regen tussen 14.00u en 18.00u lijkt me toch een vrij zekere kans op nat worden. Toen we hier wegreden in hoogzomerse outfit begon het inderdaad behoorlijk te regenen. De lucht zag er ook echt grijs uit en het leek er niet op dat het inderdaad snel droog ging worden. Na 5 minuutjes rijden besloten we om te keren, onze slippers te wisselen voor dichte schoenen en in ieder geval een jasje mee te nemen. Na deze aanvulling op onze gevechtsuitrusting voor de dag snel opnieuw richting het park. Parkeren kan alleen in de Universal P-garage voor het luttele bedrag van 17 dollar (ongeveer 15,50 euro). Vervolgens rijden we daar een garage in die zo groot is dat je zonder aanwijzingen van het

personeel makkelijk kunt verdwalen om nooit meer teruggevonden te worden.

Al snel merk je dat je niet de enige bent die een dagje pretpark heeft gepland. Het lijkt wel of alle Amerikanen (grote gezinnen, summer camp groepen en de hele ratsmodee) op deze dag het plan hebben opgevat naar het park te gaan. Wat een boel mensen! De ingang is zo groot en massaal dat het eigenlijk niet goed te beschrijven is, je moet het maar gewoon ondergaan. Gelukkig hadden we de kaartjes al in the pocket, dus we hoeven niet langs de kassa en kunnen direct naar binnen. Het regenen is inmiddels gestopt, maar ach, we zijn voorbereid met onze rugzak vol jassen. Naast de normale entreetickets heeft Renate ook nog een tweetal zogenaamde exprespassen geregeld waarmee je voorrang krijgt bij de waarschijnlijk lange wachtrijen. Gelukkig waren die extra passen net zo duur als de entreekaartjes, dus dat rekt makkelijk (en je portemonnee gaat dubbel zo snel leeg). Maar ze zijn qua wachttijdverkortening goud waard! Bij de eerste de beste attractie, Hulk the ride, staat een wachttijd van 80 minuten vermeld. Timon en ik flitsen binnen 10 minuten langs de jaloers kijkende wachtrijen. Een, zoals de Amerikanen dat noemen, high-speed achtbaan met versnellingen, stops, loopings (over de kop), etc. Nu is dit alles voor een 14-jarige geen enkel probleem maar voor een 50-jarige (jazeke, zou oud ben ik al) voelt het alsof ik in een wasmachine en droger tegelijk zit die dan ook nog van een bergwand naar beneden worden gegooid in een snelstromende rivier die vervolgens eindigt met een waterval van 200 meter hoog. Maar uiteraard laat ik mij niet kennen en blijf ik enthousiast lachen. Daarna volgen relatief vlot nog een aantal attracties met min of meer hetzelfde resultaat alleen dat we daarbij ook nog een keer volledig doorweekt raken omdat we in twee verschillende wildwaterbanen volledig worden overspoeld met water. Fijn dat de jasjes in de rugzak zitten...

De dag flitst voorbij en de ene attractie is nog mooier aangekleed dan de andere met als hoogtepunt het kasteel van Harry Potter wat volledig lijkt te zijn nagebouwd. En dan ook nog op ware grootte. Nadat we alle attracties hebben gehad, keren we tevreden terug naar het appartement. En oh ja, de jassen? Geen druppel regen meer gehad. En als we om ons heen kijken, waren we de enige die tot het onzalige plan waren gekomen om de hele tijd jasjes mee te slepen. Doorweekt zijn we toch wel geworden.

Morgen gaan we Florida verlaten voor een uitstapje naar Canada.

Dag 13 - Een klein beetje Canada

Hocus, pocus... en we zitten in Canada! Net over de grens met de VS, maar toch. We zitten in Toronto, met ruim 2,6 miljoen inwoners Canada's grootste stad en hoofdstad van de provincie Ontario (net even opgezocht op Wikipedia). Ik moet me schamen, ik weet vrijwel niets over Canada, behalve dat ze er ook Frans spreken en dat Celine Dion hier vandaan komt. Oh, Justin Bieber ook!

Het wordt een 'flitsbezoekje' van twee dagen, want laten we wel wezen, we zijn hier maar met een doel: de Niagara watervallen op de grens tussen de VS en Canada. Mijn hoogtepunt van deze vakantie. Hier wil ik al naar toe zolang ik me kan herinneren. Hoop maar dat het niet tegenvalt. Als je Manneken Pis al een keer in het echt hebt gezien, snap je misschien wat ik bedoel. De dag dat ik op zoek ging naar dit standbeeld, was een grote desillusie! Ik had een beeld verwacht op ware grootte en op zijn minst in een belangrijke straat in Brussel. Groot was mijn teleurstelling dat het ieniemienie beeldje zo weggestopt was in een achteraf steegje. Straks zijn die watervallen ook slechts een metertje of 10 breed! En is het zo'n mechanische installatie die ze 's avonds om 22.00u gewoon uitzetten als de toeristen weg zijn!

Harold moest vanmorgen eerst innig afscheid nemen van zijn little tankie. Het waren dan ook twaalf ge-wel-dige dagen! Het vooruitzicht op een nieuwe tankie hield hem gelukkig op de been.

Na een 'korte' vlucht van 2,5 uur vanuit Orlando moest na aankomst op het vliegveld van Toronto eerst de opvolger van tankie worden opgepikt. Deze keer was het (in vergelijking met Miami) een heel ander verhaal. Een heel eind lopen en de verhuurder heeft hier een smoezelig uitziend kantoortje dat je ook wel bij een kleine autowerkplaats ziet. En dan ook nog weggestopt in de parkeergarage. Slechts 2 medewerkers en 10 wachtenden voor u. We zijn blijkbaar inmiddels behoorlijk verwend geraakt. Kiezen was er deze keer ook niet bij (we hadden onderling de kleur al afgesproken), maar het is weer een mooie broem, een zilveren Chrysler. Zeker de titel my little tankie 2 waardig! Met nog meer toeters en bellen dan de vorige. Bij een aantal knoppen heb ik Harold in de waan gelaten dat hij daarmee kanonnen kan afvuren.

En... deze tankie heeft niet alleen stoelverwarming, maar ook stoelairco (voor als je te heet hebt gegeten, denk ik). Echt waar!

De mensen hier lijken tot nu toe wat meer oprecht vriendelijk. Niets ten nadele van hun zuiderburen hoor, we worden vrijwel overal met alle egards behandeld. Af en toe werd ik in de afgelopen weken aangesproken op mijn (natuurlijke, huhuh) blonde haarkleur en denken ze dat ik uit Zweden kom. Natuurlijk antwoord ik dan met ja en zeg ik dat ik Agneta heet.

Vanavond heerlijk steak gegeten in een heel drukke 'sports bar' met veel rondborstige dames en diepe décolletés. Harold heeft een Poutine genomen bij zijn steak. Vrij vertaald: patatje kapsalon. Hij bestelde de meest pittige versie met - volgens Timon - de op een na scherpste peper ter wereld. Ik heb een patatje geproefd en het stoom kwam me uit de oren. Harold heeft bijna alles opgegeten. Hoop niet dat ik er vannacht de prijs voor betaal. Dan gaan die oordoppen in mijn neus en zit Harold in de auto op de stoelairco!

Dag 14 - Toronto en Niagara Falls

♪♪Dit is MIJN dag!♪♪ Dit liedje van Jochem Meyer klinkt al de hele tijd door mijn hoofd. Vandaag begon de dag met redelijk op tijd opstaan. We zitten in een buitenwijk van Toronto, dus eerst met de auto naar de metro (Duitsers hebben daar een mooi woord voor: U-Bahn, spreek uit 'oehbaan'). Dus met die oehbaan naar het hart van Toronto. Een giga-mega modern stadscentrum met veel hoogbouw. Vandaag is de laatste dag van de PanAm games (volgens Harold een soort Olympische Spelen voor Noord- en Zuid-Amerika) die worden gehouden in Toronto, dus het is druk. Veel atleten die op deze laatste dag nog even wat trekpleisters willen bekijken. We hebben in Toronto maar 1 doel (vanwege de korte tijd) en dat is een bezoekje aan de CN Tower van ruim 500 meter hoog. De een na hoogste vrijstaande toren van de wereld. Gelukkig hadden we de kaartjes alweer van te voren geregeld (lang leve internet en de lieve receptioniste van het hotel die ze heeft geprint) maar de controles zijn weer streng. 1: tas afgeven en laten bepotelen (de tas hoor!), 2: door een metaaldetector (nu waren wij het wel zelf), 3: met een sliep-uit gezicht heel snel langs de wachtende mensen bij de kassa 4: kaartjes laten controleren en bestempelen, 5: door een doolhof, 6: verplicht op de foto (die we ons bij het weggaan ook nog hebben laten aansmeren :), 7: kaartjes laten controleren (tssss, alweer?) en daarna in de rij voor de lift. Maar wat een uitzicht op 350 meter hoogte! Zicht op heel Toronto en Lake Ontario. Daarna nog 100 meter hoger. Voegde niet echt iets toe, maar het uitzicht blijft mooi. Even terug naar het hotel, powernapje en hup, de auto in richting Niagara Falls... Inderdaad net zo mooi als ik gehoopt had. Letterlijk en figuurlijk adembenemend. Wat een natuurwonder, wat een waterkracht. Prachtig, prachtig, prachtig! Voldeed aan en overtrof zelfs mijn verwachtingen. Met ons waren vele vele andere

toeristen naar deze plek gekomen. Wat een drukte. Het gelijknamige kleine plaatsje Niagara Falls is een grote verzameling van hotels, attracties en parkeerplaatsen geworden. Rondvaartboten varen af en aan langs de watervallen, alle opvarenden gekleed in een rode of blauwe poncho (afhankelijk van de rederij) die zich vrijwillig laten natstuiven door het opspattende water. En ook wij doen mee aan deze gekte. Gehuld in ook zo'n zeer niet flatteuze rode condoom zoeken we na uitvoerig overleg zo snel mogelijk het beste plekje op in het midden op de voorkant van de nog stil liggende boot zodat we geweldig zicht hebben op de watervallen... Vaart de boot ineens naar achteren! Staan we met zijn drietjes dus op de achterzijde, met het slechtste zicht??? Lekker dan! Gelukkig moest de boot alleen even naar achteren manoeuvreren en even later varen we met ons gezicht vol de zeer natte mist in! En we genieten met volle teugen. Daarna de avond zien invallen vanuit het restaurant in de top van de Skylon tower met geweldig zicht op de watervallen. Om 22.00u nog het vuurwerk om alles af te toppen (voor zover het zichtbaar was vanuit de mensenmassa). We hebben de watervallen nu van voren, onder en boven gezien, meer viel er niet te wensen vandaag. Vannacht ga ik heel moe maar ook heel voldaan mijn bedje in. Mijn vakantie kan niet meer stuk!

Dag 15 - I don't like Mondays!

Na een geweldige zondag kwam de kater op maandag. 's Nachts laat teruggekomen van Niagara Falls en - zoals Harold altijd doet - my little tankie 2 vertrekklaar geparkeerd (lekker dichtbij de ingang van het hotel en met het neusje naar voren, je weet maar nooit of er een oorlog uitbreekt). 's Ochtends weer vroeg op, we hebben een ochtendvlucht. Het begint goed, we zijn netjes op tijd klaar voor vertrek. Harold en Timon lopen met de koffers alvast door naar de auto, ik check ons uit bij de receptie. Even later loop ik naar buiten, zie ik een ontredderde Harold en Timon bij de koffers staan. Harold wijst naar de lege plek waar onze tankie 2 stond en zegt: "Ik denk dat onze auto is gestolen!" Euh... Slik! Dat kan toch niet? Zo vlak voor de ingang? We staren met zijn drietjes naar de lege plek waar little tankie 2 had moeten staan. Wat er allemaal in een paar seconden wel niet door je hoofd schiet! Even zo'n onwerkelijk gevoel maar dan onszelf herpakken. We moeten op tijd op het vliegveld zijn. Hoe lossen we dit op? Ik besluit terug te gaan naar de receptie om hulp te vragen (politie bellen, taxi regelen). Net als ik me omdraai, roept Timon: "Hier staat 'ie!" Staat de auto gewoon 20 meter verderop!! Harold en ik geloven het nog niet, daar had hij hem vannacht toch echt niet neergezet. Maar ja hoor, hij staat er! Wat een opluchting! Wel vervelend dat ze in Canada van die gluiperige sadistische kabouterijtjes hebben die 's nachts auto's verplaatsen! En een speciale mededeling aan mijn zussen: zie nou maar dat kabouters echt bestaan?!?!

Nog een beetje aangedaan maar enorm opgelucht kunnen we op weg.

Gelukkig verloopt de tocht naar het vliegveld voorspoedig en kunnen we op tijd de huurauto inleveren. Ai... Vergeten af te tanken! Alle koffers zijn er al uit, dus Harold snel naar het dichtstbijzijnde

tankstation en Timon en ik wachten bij de koffers. Ook dat gaat snel en vlot, ook die kleine tegenslag koppen we weg.

Naar de incheckbalie om de koffers in te checken. Die we nog niet mogen afgeven, we moeten eerst met de grote koffers langs de douane (ze verzinnen toch overal weer wat anders :). En daar gaan we weer, door de doolhof van de zigzagrijen! Eerst douaneverklaring invullen, anders mag je niet eens naar "start". Zodra we onze boardinkaarten laten zien aan een van de medewerkers, tovert deze een grote gele markeerstift tevoorschijn en kalkt de bovenste boardingkaart onder met gele strepen en krullen. Joepie, de pret kan beginnen, wij (of beter gezegd Timon) is vandaag het bokje bij de douane. Wisten we op dat moment natuurlijk nog niet, maar daar kwamen we snel genoeg achter. Eerst met alle koffers en het formulier langs de paspoortencontrole (incl. vingerafdrukken, pasfoto, etc.). Harold zag er schijnbaar het meest betrouwbaar van ons drietjes uit (Yes, ma'm, I am a soldier, wink, wink), hij hoefde alleen maar vier vingers te laten scannen, Timon en ik alle vingers en duimen. Daarna formulier inleveren en grote koffers afgeven.

Volgende stap: handbagagecontrole en door de detector. Het ging er allemaal niet zo vriendelijk aan toe en ik werd er alleen maar zenuwachtig van, voelde me opgejaagd. En toen ik eenmaal merkte dat ze het op Timon hadden voorzien, werd deze moederkloek helemaal gehaaid. Natuurlijk werd onze handbagage extra gecontroleerd en het eerste koffertje moest open, daar zat een koelelement in. En onder dat koelelement zat een miniflesje afwasmiddel (netjes in een vacuümzakje) en wat voedingssupplementen. Hierover moest worden overlegd. Vooruit, ik mocht het houden. Daarna werd de rugzak op de kop gezet. Helemaal onderin, weggestopt (en dus he-le-maal vergeten) zat een ieniemienie zakmesje van 5cm. Ja, damagnie!! Ik mocht 'm nog opnieuw inchecken, zei de overigens vriendelijke beambte. Nee hoor, ik red me wel. Tja, als ik niet eens meer wist dat het ding erin zat, zal ik het ook niet missen, toch? Harold en ik moesten door de 'gewone' scan, Timon kreeg de keuze: een full body scan (zo'n apparaat waar je in moet staan met je handen omhoog) of fouilleren. Hij koos voor het eerste en werd betrap op.... Een zakje Skittles (snoep) in zijn broekzak! Gelukkig hebben die Skittles niet een al te grote invloed op de nationale veiligheid van de VS én Obama, dus hij mocht ze houden. Hehe, dat ook weer gehad. Onderweg naar de gate kregen we voor het eerst melding dat onze vlucht vertraging had. Lekker dan, hadden we ons daarvoor zo gehaast. Dit werd uiteindelijk ruim een uur. Wachtend bij de gate werd ineens omgeroepen: "Mister Keldermèn, please report to the gate." Wat nu weer? Harold en Timon met zijn tweetjes naar de gate en moederkloek er achteraan. Bleek dat alleen even moest worden gecontroleerd of alle extra controles daadwerkelijk waren uitgevoerd bij Timon. Hij had inmiddels een volledig met stempels en gele strepen volgekalkte boardingkaart. Door de vertraging konden we ook niet meteen opstijgen en door de drukte moesten we in Washington 20 minuten in de lucht blijven hangen. Gelukkig kregen we in Washington zelf geen enkele controle meer. Twee uur later dan gepland, konden we vliegveld Washington verlaten. Geen tankies meer voor ons, dus met een soort van metalen slurf (noemen ze hier metro geloof ik) naar het hotel. Vlak voor 15.00u (inchecktijd) kwamen we aan bij een gigantisch groot hotel (Omni Shoreham) dat er praat op gaat hoeveel celebs er wel niet hebben gelogeed.

Onze kamer was nog niet klaar. Of we even wilden wachten, "We bellen zodra de kamer klaar is". En dat kon elk moment zijn. Even overwegen... We wilden 's middags beginnen met Washington verkennen, we zijn hier immers niet zo lang. Maar even opfrissen op de kamer is ook wel lekker. We besluiten om te wachten. Na een half uur nog geen bericht, dus ik weer naar de balie. Word ik op zijn aller-, aller-, maar wel heul nepvriendelijkst (waarbij het glazuur van je tanden springt) te woord gestaan door een andere

receptioniste die niets controleert in het systeem en me - alsof ze een versje opdreunt - vertelt dat de kamer elk moment klaar kan zijn en dat de medewerkers extra hard werken, speciaal voor ons. Oei, ik merk dat ik langzaam pissig word. Een half uur later nog geen bericht. Ik besluit om terug te gaan naar dezelfde dame om haar even te vertellen wat ik ervan vind. Ik spreek haar direct aan en dit werkt in ieder geval beter. Nu controleert ze wel en loopt ze naar achteren om te bellen met housekeeping (uhuh) om me daarna opnieuw te vertellen dat de kamer nog steeds niet klaar is. Wanneer dan wel, vraag ik. Ze begint weer vaag te doen, dus ik maan haar eerlijk te zijn. Tja, kan een minuut duren, kan een half uur duren, kan nog langer duren. Heb ik nog niet veel aan, maar haar zinnen zijn nu doordrenkt met verontschuldigen (dat is weer het andere uiterste). Harold en ik fokken onszelf nog meer op, want als je namelijk in dergelijke hotels te laat uitcheckt, moet je bijbetalen. Na nog even te hebben gewacht, is Harold het zat. Hij haalt zijn Shotgun uit de koffer en gaat naar de receptie. Ik kijk maar even de andere kant op en stop vingers in mijn oren (bij een eventuele rechtszaak wil ik niet hoeven getuigen) en 5 minuten later (het is inmiddels 16.45u) hebben we een kamer, een upgrade naar een suite. Tadaaa!

Even opfrissen en daarna gaan Harold en ik toch nog even het durp in. Timon wil liever chillen op de kamer. We geven hem onze zegen dat 'ie gebruik, mag maken van de roomservice en dat vindt hij machtig prachtig. Harold en ik lopen in de buurt van de National Mall (waar de meeste bezienswaardigheden te bewonderen zijn) als we een foto van zijn bezorgde maaltijd krijgen. Het is net Thuisbezorgd.nl! Wij besluiten zelf een hapje te gaan eten in Georgetown waar we een heel leuk klein Italiaans restaurantje vinden met de naam Piccolo. Na een heerlijke maaltijd gaan we terug naar het hotel, waar Timon enthousiast vertelt dat de roomservice later op de avond is teruggekomen met melk en koekjes. Ach gut, die dachten vast dat wij Timon hadden gedumpt hier en zelf twee dagen waren vertrokken! Even later vraag ik plagend of Timon wel een fooi heeft gegeven aan de roomservice (dat joch heeft toch helemaal geen geld bij zich). Ja hoor, hij had op de bon 25% (!) fooi bovenop het bedrag gezet... Ah, vandaar de koekjes en de melk :)

PS: mocht je toch denken dat echt alles waar is in onze reisverslagen... Neej hoor! In grote delen is het waar, sommige delen zijn een beetje aangedikt, andere wat meer.

Enne, die kater viel ook wel mee hoor, zijn allemaal luxe problemen! :)

Foto: National Archives, Washington

Dag 16 - Geschiedenis to the max!

Was twee dagen geleden de dag van Renate, dan is vandaag mijn dag. We zijn in Washington en als er een stad is die weet hoe je geschiedkundige zaken moet weergeven, daar een monument aan moet plakken en dat allemaal op (ogenschijnlijk) relatief korte afstand van elkaar dan is het wel deze stad van onze homey Barrack Obama (je weet wel iets met machtigste man van deze planeet of zo, alhoewel onze eigen Mark Rutte in die race ook een aardige duit in het zakje doet). Al dagenlang ben ik bezig met verkenningsplannen maken, routes uitstippelen en bijpassende metrostations zoeken. Dit allemaal met internet, google maps en metrokaarten bij de hand. Kom ik er vanmorgen achter dat op de metroplattegrond bij elke bezienswaardigheid het dichtstbijzijnde metrostation staat vermeld. Maar goed, de dag begon lekker ontspannen en na een heerlijk ontbijtje in een leuk tentje aan de overkant van het hotel (tenslotte moet de tank goed gevuld zijn met brandstof omdat de benenwagen zeer zeker belast wordt vandaag) op weg naar het eerste metrostation. Uiteraard pas nadat we samen een door mij geleide militaire warming-up van de beenspieren hadden gedaan. Je kunt overigens afvragen of dit echt nodig was aangezien het vandaag 33 graden celcius was. De metro bracht ons soepel en snel bij het eerste punt. Hier nog even een paar honderd meter lopen naar het eerste hoogtepunt: Arlington Cemetery (begraafplaats). Hier word je te ruste wordt gelegd als je gediend hebt in het Amerikaanse leger. Maar ook een aantal presidenten (waaronder John F. Kennedy) en beroemdheden liggen hier begraven. Per jaar vinden er nog 7000 begrafenisplaatsen waarvan de meest met militaire eer (21 saluutschoten, blazen van de Last Post en het ceremonieel vouwen van de Amerikaans vlag inclusief overhandigen aan de nabestaanden). Hierover wil ik niet grappig doen en het

is echt heel indrukwekkend om hier te zijn. Vooral het graf van de onbekende soldaat was prachtig. Dit graf wordt al sinds 1937 dag en nacht, 365 dagen per jaar bewaakt door een soldaat (die overigens wel steeds wordt afgelost hoor). Bijzonder respectvol hoe de Amerikanen omgaan met de soldaten van het leger.

Daarna door naar het volgende monument. Het monument van de Amerikaanse mariniers (ook wel vernoemd naar wat het uitbeeldt: het hijsen van de Amerikaanse vlag na de slag bij Iwo Jima). Prachtig gemodelleerd naar een foto die er ooit van gemaakt is. En wederom indrukwekkend.

Timon en Renate volgen mij liefdevol vandaag en lopen met roodbezwete hoofden achter mij aan door Washington. Timon moet echt een aantal keren zijn zijn tong eraf bijten als ik weer een volgend monument aankondig. Hij neemt dit echter als een kerel en volgt mij trouw.

Dan door naar het Witte Huis (ook wel bekend van MTV Cribs als de thuisbasis van BO). Dit kun je alleen van veraf bekijken maar het blijft nog altijd een 'moetje' op het lijstje van zaken die je gezien moet hebben. Valt toch een klein beetje tegen qua grootte.

En door, op naar het volgende monument: het 2e Wereld Oorlog monument wat er pas sinds 2004 staat. Erg mooi gemaakt en de in de stenen gebeitelde uitspraken van presidenten en Amerikaans opperbevelhebbers zijn indrukwekkend. Hier kunnen we even met de voeten in het water (en let op, alleen met de voeten en vooral niet staan in het water want dan wordt je gelijk gecorrigeerd). Hier zijn Renate en Timon meer geïnteresseerd in een eekhoorn en bekijk ik het monument in mijn eentje. Vanaf dit monument zie je het Lincoln Memorial liggen (ongeveer een 1 km verderop). Mijn geschiedkundig episch centrum begint te pulseren, want dat wil ik ook graag van dichtbij kunnen aanraken, met mijn tong de kwaliteit van het marmer proeven en vooral de sfeer op kunnen snuiven. Dit enthousiasme stuit op 'weerstand' uit de gelederen. Mijn voeten doen inmiddels pijn, mijn benen doen pijn en de driftig schijnende zon begint haar tol te eisen. Maar omdat het 'mijn dag' is, kan ik mijn ledematen weer in het gelid krijgen en zet ik door. Met bloedend hart laat ik mijn allessie 1 en allessie 2 (laat me niet kiezen wie 1 of 2 is!) achter bij het WO II monument en ik ga te voet verder, mezelf afvragend waarom ik mijn legerkisten toch niet mee heb genomen. Vlak bij het optrekje van Abe (President Abraham Lincoln voor niet Amerikagangers) zie ik links een monument (jawel, alweer een) ter ere van de oorlog in Vietnam. Want je kunt veel zeggen van de Amerikanen, maar zij draaien hun hand niet om om een robbertje te vechten ergens ter wereld. En ja, dan heb je dus ook voldoende reden om daar een monument aan te wijden. Maar even alle gekheid op een stokje, wij mogen dankbaar zijn voor de verantwoordelijkheid die dit land op haar schouders neemt als voorvechter voor de Vrijheid.

Dit monument (zie foto) is wat mij betreft in al zijn simpelheid misschien wel mijn persoonlijke hoogtepunt van de dag. Op de foto zie je een Amerikaanse patrouille zoals die heel vaak werd uitgevoerd in de jungle van Vietnam. En hoe dit eruit ziet, kennen we allemaal van Tour of Duty, Platoon en vele series en films die hierover gemaakt zijn.

Als laatste bekijk ik het standbeeld van Abraham Lincoln die uitkijkt over de National Mall (daar waar het gros van deze monumenten staat). Een mooi uitzicht om de dag mee af te sluiten. Snel terug naar Renate en Timon en door naar de metro. Op naar een verfrissende duik in het hotelzwembad en daarna lekker met de beentjes omhoog.

Dag 17 - Grote appel, wij komen eraan!

Vandaag was de laatste grote reis (lees: gesleep met koffers) voordat we zondag weer huiswaarts keren. De reis van vandaag brengt ons naar New York, NYC, The Big Apple, The city that never sleeps, The hottest city on this planet (zelf bedacht), etc. Kortom, veel superlatieven voor de stad waar we vandaag naar toe reizen.

Zoals gisteren hebben we ook vandaag het ontbijt gebruikt tegenover het hotel, bij een geweldig hip restaurantje Open City. Renate vond dat de omelet (modelletje California) die ik gisteren had, er lekker

uitzag dus die heeft zij vandaag besteld. En dat heeft ze geweten. De spreekwoordelijke tank met brandstof voor vandaag liep na het laatste hapje over en ze moest even bijkomen voordat we met de koffers op reis konden.

Leuk van vandaag was dat we de reis van Washington naar NY gepland hadden met de trein. En inderdaad met zo'n Amtrak-trein door het oosten van het land via Philadelphia naar onze eindbestemming. Een oerdegelijk model zoals we dat allemaal kennen uit films waar Amerikaanse treinen in voorkomen. En het moet gezegd, het is net een vliegtuig, maar dan op rails. Het inchecken gaat bijna net zo als bij vliegen, de bagage-opbergruimte is soortgelijk alleen zijn de stoelen veel comfortabeler. Soepel zovend over de rails gedurende 3,5 uur 'kedeng-kedengen' we naar de Grote Appel.

In NY aangekomen op een megagroot treinstation worden we direct geconfronteerd met alle ins en outs van een echt groot dorp. Mensenmassa's krioelen door elkaar, tienduizend (kunnen er ook een paar minder zijn) bordjes wijzen je alle kanten op en zie dan maar eens de juiste metrolijn te vinden die je naar het hotel brengt. Gelukkig wierp ook nu weer het degelijke voorbereidende werk van Renate haar vruchten af en wisten we al snel de juiste metrolijn te vinden. Voor onze ogen zien we ook een ander toeristenpaar vertwijfeld om zich heen kijken. Algauw komt een druk bewegende en pratende man op hen af en gedraagt zich alsof hij een autoriteit is op het gebied van de metro. Hij zal ze wel even de weg wijzen. Maar hij luistert niet naar de toeristen, is vooral druk met zijn eigen verhaal. We kijken elkaar aan en denken aan 3 opties: dronken, drugs of gestoord! Iets anders kan het gewoon niet zijn. De toeristen laten zich gedwee de lift in sturen die wij toevallig ook moeten hebben. Hij voedt ons en hen nog even op: "Eerst de mensen laten uitstappen, eerst de mensen laten uitstappen, eerst de mensen laten uitstappen." Jaha, dat weten we en we hebben je de eerste keer ook al gehoord! In de lift vertelt hij nog even luid pratend dat ze onderweg moeten oppassen voor al die gestoorde types in de metro (duh!). Inmiddels hebben wij ook een probleempje..... het linkerperron gaat uptown en het rechter perron gaat downtown. Dus wij moeten richting euh... We besluiten dit te vragen aan de eerste de beste ANDERE metroganger (dus niet meneertje poeha) en algauw vervolgen we onze reis in de juiste richting. Daarna nog soepel (nou ja, zo soepel als mogelijk is) 2 keer overstappen en we stappen uit in de oven die ook wel New York heet. En heet is het. 33 graden celcius met weinig wind en een hete passaat over onze ruggen.

Even oriëntee, overflakkee en hup, we staan binnen no time voor ons hotel. We zitten midden in Manhattan (het centrum van NY) in het Gansevoort (spreek op zijn Amerikaans uit als Kensevoort). Een prachtig hotel met zwembad op het dak (ongeveer 20e verdieping) en veel luxe.

Omdat ze deze week nog aan ons per mail hebben gevraagd of wij iets te vieren hebben (want schijnbaar alleen als je iets te vieren hebt boek je dit hotel, duh) geven wij aan dat we dit jaar 20 jaar getrouwd zijn (en dat is waar) en dat we die speciale gelegenheid vieren hier in New York (en dat is... niet helemaal waar). Op onze kamer staat een fles prosecco met twee glazen in een koeler op ons te wachten. Die hebben we met veel plezier opengetrokken en onder het genot van een glaasje hebben we in ieder geval gevierd dat we in New York zijn en dat is ook een goede reden, vinden wij.

Na een supervoedzame maaltijd (McDonalds) richten we onze kamer verder in en strekken we tevreden onze beentjes. Nog even uitzoeken wat we morgen onveilig gaan maken (lees: het maken van een goed verkenningsplan), ons nog even verdiepen in de logica van de metro van NY en het is tijd om onze eerste nacht in deze bijzondere stad door te brengen.

Dag 18 - Nattigheid in NYC

Na een heerlijk nachtje (Harold heeft 1,5 flute prosecco gehad, ik de rest... jaja, New York doet rare dingen met je), is het vandaag tijd om de stad eens even te gaan verblijden met onze aanwezigheid. Eerst een degelijk ontbijt bij Penelope, een leuk klein trendy restaurantje in de buurt van het hotel. Harold kiest voor een sandwich met ei en een 5 centimeter dikke laag bacon én friet (burps!), ik kies voor havermoutpap met fruit en noten. Timon kiest voor zijn bed. "Hoezo, ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag!?!? Bam jonguh!!" (Pubertaal, voor velen vast abracadabra, voor ons dagelijkse kost).

Om 11.00u pikken we onze prins op uit het hotel en gaan we richting uptown met de metro. We zijn nog geen 5 minuten buiten en het zweet loopt alweer langs onze rug en benen, de luchtvochtigheid is vandaag 85% en er hangt een dikke bewolking boven de stad. Zo blijft de warmte 'lekker' hangen. Harold heeft gisteravond op de kaart van Manhattan alle bezienswaardigheden gemarkeerd die we de komende dagen willen bezoeken. Systematisch, incl. tijdspad, volgorde, loopsnelheid, zwaarte van de bekleding en rustmomenten. Daar doen Timon en ik natuurlijk niet zoveel op uit, maar het hield Harold gisteravond weer even bezig, heeft 'ie een doel.

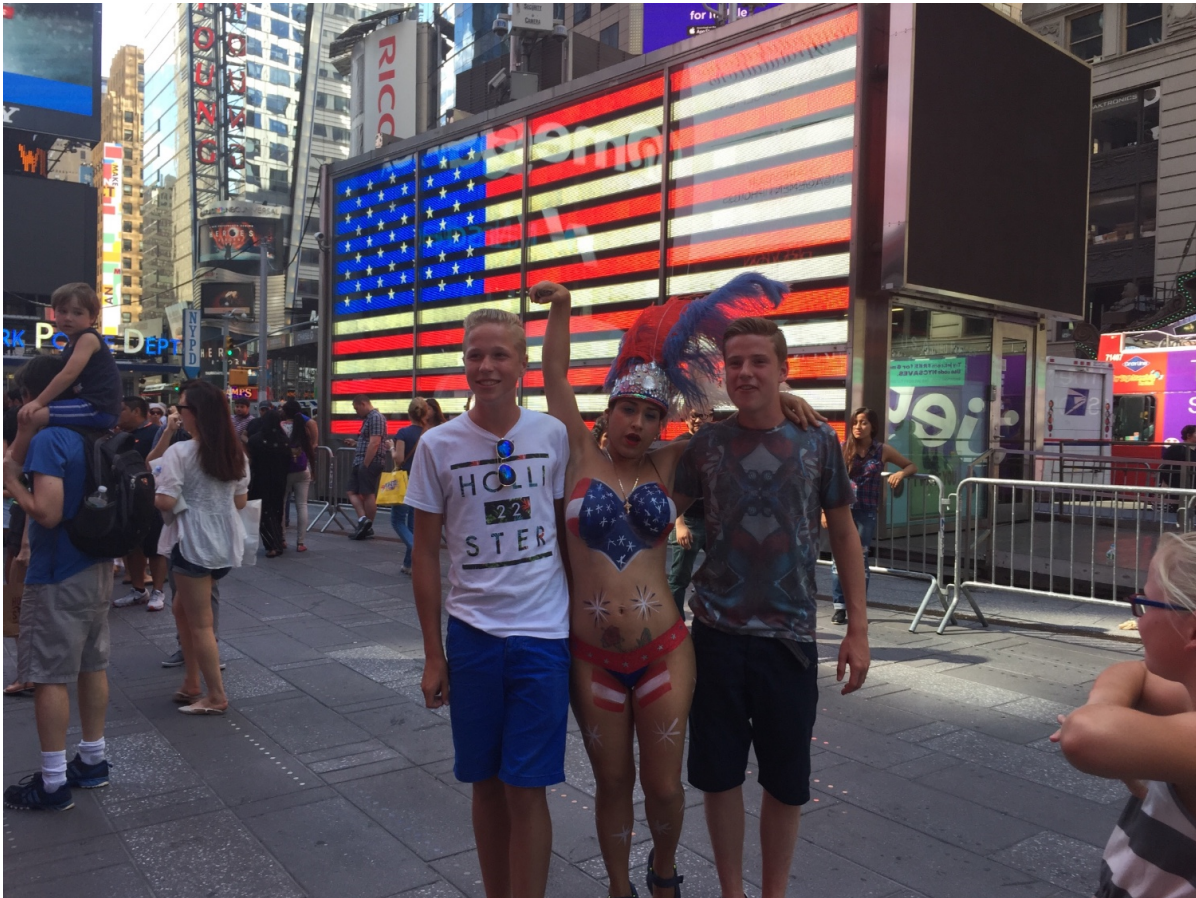
Eerste halte: Central Park. Wat een oase van groen en rust in deze oh zo drukke stad! Maar zodra je weer richting de rand van het park gaat, doemen de hoge gebouwen alweer op. Nou ben ik al niet zo groot van stuk, maar tussen al die torens voel ik me nog kleiner! Toen we Central Park net uit liepen, begon het licht te regenen. Dit ging over in een ware stortbui, maar gelukkig hadden we op tijd een schuilplekje gevonden. Na de bui ging de voettocht verder richting Broadway.

Daarna meerdere pogingen gedaan om redelijk droog via Broadway naar Times Square te lopen. Dat schoot niet op, om de zoveel minuten plensde het alweer. Gelukkig hadden we de 'complimentary' (lees gratis) paraplu van het hotel op de kamer laten liggen, zucht. Na de zoveelste plensbui hebben we het opgegeven. We zijn snel de metro weer in gedoken richting Grand Central, het centrale treinstation van New York). Harold had zich laten informeren dat het gebouw van Grand Central door een Nederlander is ontworpen, dus dat moeten we met onze eigen ogen zien. En het is binnen, dus we worden niet nat. Wat een gigantisch mooi en indrukwekkend gebouw! Hebben 'wij', Nederlanders maar weer goed gedaan! Daarna toch maar de metro richting hotel gepakt om daar de plensbuien vanachter het vlas uit te zitten.

Uiteraard moest er vanavond ook nog gegeten worden en besluiten we naar een restaurant te gaan hillbillietexasrangercowboyhoedstijl. Het heet Hill Country en het leuke is dat je zelf met een kaartje je eten op moet halen van de grill, dat vervolgens wordt afgewogen (mag het een onsje meer zijn?). Timon vergrijpt zich aan een aantal varkensspareribs en Harold voert een aanval uit op een rundersparerib die zo groot is dat je hem met twee handen moet vasthouden. Voor jullie plezier en ons fatsoen hebben we de foto van dat moment er maar niet bij gedaan.

Echt een leuk ervaring, met vriendelijke bediening en een prima ambiance.

Na het eten zijn we nog niet moe en besluiten we met de metro naar de Brooklyn bridge te flitsen. Vanaf deze brug heb je een prachtig uitzicht op de skyline van Manhattan (zie foto) met het One World Observatory (zeg maar de opvolger van de Twin Towers) als stralende middelpunt. Deze OWO gaan we overmorgen beklimmen (nou ja, soepel met de lift omhoog zoeven) naar een een duizelingwekkende hoogte! Maar eerst morgen een bezoekje bij een Grande Dame afleggen, Libby, het Vrijheidsbeeld. En oh ja, met de regen is het uiteindelijk goed gekomen. Vanavond was het droog en een aangename 27 graden.

Dag 19 - Uitgekleed op Times Square

Vandaag begon de dag met een date met Lady Liberty (ook wel Libby voor intimi) gepland. Het Vrijheidsbeeld is met recht de trots van Amerika. We willen haar niet teleurstellen, dus we hebben onze tocht van vanmorgen ruim gepland. Voor een date met Libby moet je een half jaar van te voren boeken, anders is het vette pech. Ze woont in d'r eentje op een eiland in de rivier Hudson. We kwamen veel te vroeg aan bij de boot en wie treffen we daar? De familie Veldkamp (Eric, Monique en hun kinderen Jepser, Merel en Malin). Zij waren een tikkie te laat voor hun eigen date met Libby. Was allemaal geen probleem, zij konden een boot later en bij navraag aan de kassa, mochten wij wel wat eerder. De rest van de middag zijn we samen opgetrokken.

De boot biedt een fraai uitzicht op Manhattan en je bent vrij snel bij Liberty Island. De lucht is strakblauw en het is vandaag wel warm, maar het is te doen.

Het gepeupel mag Libby benaderen tot aan het voetstuk, de vips (of sukkels die zich nog meer geld uit de zak hebben laten kloppen, lees verder en oordeel zelf) mogen tot in de kroon. Uiteraard voelen wij ons vips. Tenminste, op dat moment nog wel. Het eerste stuk (tot aan het voetstuk) kun je met de lift. Maar wij bikkels draaien onze hand er niet voor om, wij gaan die 357 treden gewoon met de benenwagen! Daar krijgen we vrij snel spijt van, maar na een trede of 150 is er helemaal geen lift meer. De 'gewone' trap ging over in een hele smalle en steile wenteltrap en we vroegen ons onderweg meermaals hardop af waarom we zonodig naar de kroon wilden. Eenmaal bovenaan sta je in een piepkleine ruimte tegen elkaar aan, te kijken door een tiental raampjes die nog kleiner zijn dan in het vliegtuig. En die ook wel even gewassen hadden mogen worden. Maar ja, we zijn er maar mooi geweest!

En ze was zeker een bezoekje waard.

Daarna besloten om naar Ground Zero te gaan, de plaats waar ooit de Twin Towers stonden. Een historische plek die veel verdriet heeft gekend. Alle volwassenen onder ons weten nog precies waar we ons bevonden toen we het vreselijke nieuws over de aanslag hoorden. En als je er eenmaal bent, blijft het onvoorstelbaar dat op deze plek zoveel leed is geleden. Dat hier twee gigantische torens als kaartenhuizen in elkaar zijn gestort, inclusief de vele mensen die niet op tijd konden wegkomen of probeerden het leven van anderen te redden.

De plekken waar de torens ooit stonden, worden nu ingenomen door twee vierkante watervallen. Op de rand van de watervallen staan de namen van alle bijna 3000 slachtoffers van deze ramp. Je wordt er stil van.

Naast Ground Zero is een nieuw gebouw herrezen dat One World Observatory (om het wat makkelijker te maken noemen we het vanaf nu OWO) wordt genoemd. Deze 546 meter hoge toren gaan we morgen beklimmen (en ik mag toch hopen niet weer met de trap!).

Daarna naar Times Square. Wat een lawaai, drukte en veel lichtreclames! Het is net een grote krioelende mierenhoop. Opeens spot ik een zeer schaars geklede dame (alleen een tanga voldoet mijns inziens ruim aan de term schaars) met een gebodypaint bovenstukje. Zij spot ons en komt op ons af. Of de heren met haar op de foto willen. Nog voordat ik het ze kon vragen, kreeg ik het mobiele toestel van Eric in mijn handen gedrukt en stonden Eric en Harold al innig met haar gearmd, klaar om voor eeuwig te worden vastgelegd. Daarna mochten ook Jesper en Timon met haar op de foto. Ze schreeuwden hard nee, maar hun ogen zeiden duidelijk ja, dus er was geen ontkomen meer aan. En verlegen dat ze waren!

Maar ja, toen wilde de dame geld. Ik gaf haar 5 dollar, maar dat vond ze niet genoeg. Eric en Monique kochten haar af voor nog eens 10 dollar en daarna werden we verlost uit haar tentakels. Tja, voor wat hoort wat, daar is men in de Amerikaanse toeristenbranche wel goed in!

Daarna kwamen we nog allerlei superhelden, minions en andere animatiefiguren tegen die dolgraag met ons op de foto wilden. Ja, dat krijg je als je BZN'er (Bijzondere Zwolsche Nederlander) bent. Zelfs in de VS zijn we geliefd en beroemd! Hen hebben we geen geld maar een handtekening gegeven. Wel jammer dat ze dat niet zo konden waarderen. We zijn maar snel een grote M&M's winkel in gedoken om aan onze fans te ontkomen. Een winkel van 3 etages met M&M's in alle kleuren die je kunt bedenken en meerdere verschillende smaken. M&M's gevuld met pindakaas, pepermunt, pretzels, pure chocolade, hoe kom je erop!?! De dag afgesloten met een gezamenlijk diner en daarna gingen de Veldkampjes nog even naar Brooklyn Bridge. Wij hebben Times Square nog even in het schemerduister bekeken en zijn daarna ook weer teruggegaan naar ons eigen hotel. Onze voeten hebben de rust wel verdiend en morgen staat weer genoeg op het programma.

Dag 20 - Haai in de skaai

Tja, het einde komt met rasse schreden dichterbij. Vanmorgen in alle vroegte opgestaan voor een gezamenlijk ontbijt met de Veldkampjes bij Ellen's Stardust Diner. Dit is een eettentje op Broadway waar het bedienend personeel een behoorlijk deuntje kan zingen en eigenlijk alleen maar in het restaurant werkt om in zijn/haar levensonderhoud te voorzien. Tijdens hun werkzaamheden, dus ook tijdens het dekken van een tafel, het bijschenken van glazen, etc. zingen ze om en om een prachtig lied. In de hoop dat ze worden gescout voor een musical op Broadway. En wij? Wij eten ons ontbijt en zijn het publiek. Heel leuk om bij te zijn, een verrassende ervaring. Daarna met zijn allen maar het One World Observatory, de 546 meter toren die naast Ground Zero is gebouwd. Met recht de nieuwe trots van de stad. Met bijna de snelheid van het licht zoeven we in de snelste lift ter wereld binnen 47 seconden naar de 102e etage. Daar krijgen we 360 graden prachtig uitzicht op New York, mede dankzij een strakblauwe lucht. Wat een megastad! We hebben uitstekend zicht (zie foto) op de belangrijkste hoge gebouwen van de stad, de prachtige rivier Hudson en alle mooie bruggen die Manhattan met de omliggende stadsdelen verbinden. Voorafgaand aan de rondgang krijgt Harold een iPad om zijn nek. Hierdoor is hij makkelijk herkenbaar en goed terug te vinden in de drukte. Maar de iPad dient ook een ander doel. Met deze iPad kun je interactief rondkijken. Daar waar je daadwerkelijk uit het raam kijkt naar de omgeving, zie je het ook terug op de iPad. De belangrijke gebouwen zijn gemarkeerd op de iPad en die kun je dan weer aantikken. Klinkt allemaal mogelijk ingewikkelder klinkt als het was, maar zelfs digibeet Harold kon er prima mee uit de voeten. Na dit letterlijk en figuurlijke hoogtepunt gaan Timon en ik nog even mee met de familie Veldkamp naar Central Park. Harold wil zijn geluk nog even

beproeven op de New York Stock Exchange (de beurs van New York) op Wall Street. Hij beseft zich op dat moment nog niet dat het zaterdag is en alles gesloten is, noch dat Wall Street geen casino is. Maar hij heeft toch het financiële centrum van de stad en de wereld even van dichtbij mogen zien. En uiteraard hoort daar ook een bezoekje bij aan de Bertha III (oftewel de wereldberoemde stier) die aan het begin van Wall Street staat. Timon en ik geven het na Central Park even op voor vanmiddag. Harold is intussen ook weer in het hotel. Rond 18u worden we opgepikt door de familie Veldkamp voor ons 'galgenmaal' in de grote appel. We hebben allemaal vermoeide voeten van het vele lopen, dus we maken het onszelf makkelijk en schuiven aan tafel bij de taveerne aan de overzijde van de straat voor een lekkere maaltijd. Mijn eerste hamburger deze vakantie en hij smaakte me heerlijk! Het was voor Harold al de 73e, dus hij vond hem wat minder.

Om 19.30u houden de Veldkampjes het voor gezien vandaag, hen wacht morgen de autorit naar Washington, hun laatste bestemming in de VS.

Harold en ik besluiten toch nog even 'de avond te plukken' en maken maar weer eens een tripje met de 'ijzeren buis' downtown om de gratis (want ja, we blijven Nederlanders) overtocht met de veerboot naar Staten Island (spreek uit stetten aillent) te maken. Niet dat we daar iets te zoeken hebben maar de overtocht voert ons langs Libby, geeft een prachtig uitzicht op de skyline bij nacht van Manhattan en dat allemaal bij volle maan. Een prachtig heen-en-weertje en we genieten met volle teugen. En alsof het zo heeft moeten zijn, worden we bij het wegvaren van Staten Island getrakteerd op een prachtig vuurwerk. De stad zegt au revoir (dat is Frans voor 'de ballen, hastalapasta, joepdoeidemazzel en tot ziens') tegen ons en wij genieten nog een laatste keer van het moois (nou ja, morgen hebben we ook nog effe, maar het klinkt wel lekker dramatisch) dat NY te bieden heeft bij nacht. Morgen onze laatste ochtend en middag en dan... Op hoes op an! Om 18.30u melden op het vliegveld, vertrek om 21.30u Amerikaanse tijd (03.30u Nederlandse tijd) naar Düsseldorf. Als alles meezit, staan we om maandag 3 augustus om 11.00u op het vliegveld in Düsseldorf.

Dag 21 - Vooruit, nog één avontuurtje dan!

Een onrustig en onnodig kort nachtje achter de rug, helaas. We lagen al in diepe slaap toen om 01.00u de telefoon ging. Timon is het meest alert (mogelijk omdat 'ie gewoon nog zat te gamen of zo, we zullen het nooit weten) en snelt naar de telefoon, krijgt 'ie iemand van de roomservice aan de lijn. Of we ijs hadden besteld. Euh? Nee, gek! Natuurlijk niet, we slapen! Gelukkig herinnerde Timon zich de manieren die we hem hebben geleerd en legde hij netjes in het Engels uit dat we geen ijs hebben besteld. Daarna weer snel terug naar dromenland! Vanmorgen om 7.30u wordt er geklopt op de deur. Gloeiende, gloeiende! We hoeven toch echt pas om 12.00u uit te checken! Wat nu weer? Ik lig het dichtst bij de deur dus deze keer ben ik het bokje. Ik loop geërgerd naar de deur en doe open. Staat er een van de worstenknopers die we beneden ook steeds bij de deur zien. En die mogen er wezen, ik loop iedere keer kirrend en giechelend door de lounge en ze lachen bevallig naar me, en alleen naar mij natuurlijk!. Met zijn allerliefste glimlach overhandigt hij me de krant van vandaag - die ze overigens alle andere dagen netjes in een tasje aan de deur hingen en ons er niet voor stoorden. Ik heb nog even zo'n "moe-je-me-daarvoor-wakker-maken-pannenkoek?" blik op mijn gezicht, maar ook ik heb manieren van mijn ouders geleerd, dus ik trek mijn gezicht in de plooi en zeg netjes dankjewel... Het kirren heb ik wel achterwege gelaten deze keer. Slapen is dan wel voorbij. Dus dachten Harold en ik vandaag de ochtend te beginnen met een frisse ochtendduik in het buitenzwembad van het hotel. Bovenop het dak, wel te verstaan. Prachtig uitzicht vanaf de 20e etage. De buitentemperatuur was heerlijk aangenaam, het zonnetje scheen al, het water op de juiste temperatuur, een heerlijk kabbelend loungemuziekje.... Maar de firma luid&co was ook uitgerukt op dit vroege tijdstip, dus we waren snel klaar.

Vandaag hebben we de ochtend en middag nog om nog wat laatste capriolen uit te halen in New York. Dankzij een gulle bijdrage van de familie Telgenhof (die wij ook wel liefkozend de Telly Family noemen), konden we vandaag op hun kosten fietsen huren voor ons laatste woeste avontuur in de grote appel. Voor het gemak hebben we Timons leeftijd opgehoogd naar 18 jaar (nee, je mag hier niet fietsen onder de 18, wel een wapen dragen en bedienen!). En fietsen in New York is met recht een avontuur! Met gevaar voor eigen leven cruisend tussen de auto's door. Tja, ze zijn 'ons fietsers' niet zo gewend hier. Door de ene taxi-chauffeur werd geclaxonneerd, de andere gaf ons boze blikken. Keep calm, piepels of New York! It is us, the biking Dutchies. We weten wat we doen, ook al weten we niet echt waar we zijn. En in het geval van Harold is dat uiteraard slechts tijdelijk.

Ons eerste doel ligt een stukje uptown, de USS Trepid. Dit oversized vliegdekschip ligt aan een van de vele pieren van New York aangemeerd. Dit schip werd in de Tweede Wereldoorlog nog gebruikt in de strijd tegen de Japanners en daarna is het schip ingezet in de Vietnamoorlog. Harold wilde dit schip nog graag even van dichtbij bekijken. Fotootje en check! Daarna richting downtown om sfeer te proeven in de wijken SoHo, Little Italy en Chinatown. Op de fiets ben je er zo. Van de gift van de Telly Family konden we onszelf ook nog eens trakteren op een overheerlijk ijsje in de wijk Greenwich Village voordat we de beroemde wijken indoken. SoHo en Little Italy waren een eitje met de fiets. In Chinatown was het een cha-os!! Mensen lopend op straat, auto's dwars geparkeerd, veel ongeduld en drukte. Dat was het moment om de fiets te parkeren en de metro te pakken richting hotel (nee, Jaco, de fietsen moesten niet mee in de metro, die konden we op een van de vele speciale 'docks' van Citibike terugplaatsen :). Nog even chillen in de lobby van het hotel en dan toch echt richting vliegveld. Kijken of we het land weer uit mogen! Morgen laten we nog even weten of we daadwerkelijk mochten vertrekken.

Dag 21/22: de reis naar home sweet home

We hebben gisteren laat in de middag Manhattan achter ons gelaten. Voor de laatste keer de metro genomen die ons naar de Airtrain brengt, een leuk vervoermiddel op niveau. Deze trein rijdt op een verhoogde spoorbaan rondjes op het grote John F Kennedy Airport in New York, waar ze maar liefst 8 terminals hebben. We zijn ruim op tijd. Inchecken en security controle nemen zoals gewoonlijk veel tijd in beslag, maar het gaat er allemaal beduidend minder streng aan toe dan op de heenweg. Het zal de Ammies uiteraard worst wezen wat we allemaal meeslepen en uitvreten in ons thuisland. Zodra het vliegtuig in de lucht zit, hebben zij er geen last meer van. Opgeruimd staat netjes!

Even is er lichte irritatie omdat ik via de app van AirBerlin lees dat we ruim een uur vertraging hebben. In plaats van 21.30u vertrek wordt het nu 23.15u. Pffff! Maar dat blijkt even later gewoon een foutje in de app te zijn.

Terwijl we zitten te wachten bij de gate, wordt er omgeroepen dat de vlucht naar Rio de Janeiro in de gate naast ons overvol is. Er wordt gevraagd of zes passagiers bereid zijn om hun ticket wil in te ruilen voor een ticket een dag later én een tegoedbon van 1000 dollar, vervoer naar een hotel en overnachting. En wat nu als er zich geen 6 vrijwilligers melden? Worden er dan zes 'vrijwilligers' aangewezen? We kijken gespannen toe. Niet veel later worden alle overgebleven passagiers opgeroepen, er hebben zich schijnbaar zes vrijwilligers gemeld die nu 1000 dollar rijker zijn. Tja, als je geen haast hebt, is het snel verdiend!

We kunnen op schema instappen, maar nu komen we met het vliegtuig in de file, er is een baan buiten gebruik. Om de anderhalve minuut stijgt er een vliegtuig op en de rij voor ons is lang. Na een half uur zijn we eindelijk aan de beurt. Maar we hebben niets te klagen hoor. De captain vertelt ons hoogstpersoonlijk dat onze vlucht niet 7,5 maar 6,5 uur duurt. Dat valt weer mee! Dus snel oogjes dicht

en snaveltjes toe. Het vliegtuig is niet vol en ik heb in mijn eentje 3 stoelen tot mijn beschikking. Als de armleuning nou omhoog kon, had ik kunnen liggen, dus echt veel heb ik er niet aan. Rond middernacht (6.00u Nederlandse tijd) word ik gewekt door het geluid van de stewardessen en de karretjes. Als ik slaapdronken mijn ogen opendoet staat er een steward voor me die vraagt: "Hünchen oder Pasta". Gaan we nou krijgen? Warme maaltijd, nu? Ik heb maar snel pasta gekozen. Heb een paar hapjes genomen, maar het smaakte voor geen meter. Als ik daarna een paar keer net ben weggedommeld, is er wel heel veel turbulentie, daar wordt deze angsthals nogal onrustig van. Lang verhaal, kort verhaal, van slapen is niet veel gekomen. En dat geldt ook voor Harold en Timon. Netjes op tijd geland in Düsseldorf. Daarna was alles appeltje, eitje, snel de auto opgepikt en naar Zwolle. Thuis lag er al wat fruit op de schaal (met dank aan de burens!) en het huis was lekker schoon.

Hier zit ik nu op de bank, de eerste was draait al. Harold denkt zijn jetlag te kunnen verhelpen met nu alvast een uurtje slapen. Ik heb me voorgenomen het tot vanavond vol te houden en dan meteen in het nieuwe ritme. Ik zit nu af en toe al te knikkebollen, dus dat gaat nog zwaar worden. Timon kreeg onderweg in de auto al de uitnodiging van vrienden om vanmiddag te gaan zwemmen en heeft dat met beide handen aangegrepen. Is 'ie eindelijk weer eens zonder zijn ouwelui!

We willen jullie allemaal bedanken voor het lezen, de reacties, de tips en vooral het meeleven. Wij vonden het leuk om jullie op de hoogte te houden en jullie reacties te lezen. En we hebben zo ook voor onszelf een naslagwerk van wat we allemaal gedaan hebben.

We hebben genoten, wat een topvakantie! Heel leuk om de Veldkampjes daar te ontmoeten en een paar dagen samen op te trekken.

Hier kunnen we wel een tijdje op teren!